

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

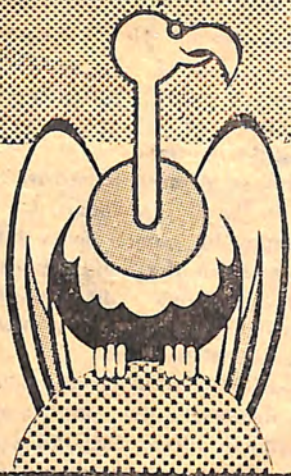
Akkakak

YAZ BİLÂNCOSU

- Bu yaz nekadar yüzdün?...
- İki tüccar, üç milletvekili, dört senatör!...

Akbaba

Eller ve Yumruklar!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASIZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüsti, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vi Nû, Semiramîs Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadir Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiato : 100 kurustur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimî 20 lira, 1c sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 60

19 Eylül 1962

YIL : 48

✱

Bu gazete Basın ahidâsına uymayı taahhüt etmiştir

İHTİLÂLİN tok sesi, radyolardan milletin kulağına ne söylemişti?..

«Kardeş kavgasına son vereceğiz...» «En kısa zamanda seçimleri yapacağız...» «Memleket kaderini halkın iradesine teslim edeceğiz...»

Sonra?.. Silinecekler, milletin kalbinde birer adsız kahraman olacaklardı... Değil mi?

Asker, kışla kapısından ilk adımı politikaya atarsa böyle düşünür: Böyle saf, böyle temiz, böyle iyimser...

Onlar da, 27 Mayıs'ın ilk güneşi doğarken radyoda, gönüllerini dile getirmiş, böyle konuşuyorlardı...

Bunu nasıl yapacaktılar?..

Akıllarına ilk gelen Üniversite oldu: Hürriyet uğruna bir çocuğunu şehit vermemiş miydi Üniversite?.. Demokrasi uğruna başı polis coouyla yaralanmamış mıydı ihtiyar rektörün?.. Hayatın «En hakikî mürşid» i ihtilâl'in de mürşidi olacaktı elbet!

Ama mürşitler o kadarla kalmamıştı ki?.. Düzenli günler içinde kış uykusuna yatanlar, güneşi görünce uyanmış, ihtilâlciler çevresine kayı vermişler.

Gün görmüş İnönü'nün dikkatinde kaçır mıydı bu?.. Kaçmazdı şüphesiz!.. Memleket idaresini otuz yıl elinde tutmuş, en temelli parti C.H.P. nin kuşkusunu uyandırmaz mıydı bu?.. Uyandırır mıydı şüphesiz!.. Ama, sayın İnönü de, tecrübeli partisi de olaylara uzaktan seyirci kalmayı yarınları için daha uygun, daha kârlı buldular... Özel çıkarları, kendi sanılarınca, bu toy ihtilâlcilerin de ortadan çatlamasında, bir-

birine düşmesinde ve yıpranmasında daydı elbet!

İhtilâlciler ne yaptı?..

Gideceğiz diye millete söz vermişler. Gideceklerdi. Gitmeye kararlıydılar...

Ama hem gitmeye kararlıyız diyorlardı, hem de ancak gitmemeğe kararlı insanların girişecekleri çetin işlere, sarsıntıları sosyal bünyemizde yıllarca sürecektir işlere giriyorlardı.

«Kardeş kavgasına son vermek», «Kısa zamanda seçimlere gitmek», «Memleket kaderini vatandaşın iktidara getireceği çoğunluğa teslim etmek» için bir ihtilâl yapmışlar... Memleketin savunma gücünde, kültür yapısında, sosyal varlığında reformlar yapmak için değildi bu ihtilâl!

Öyleyse sekiz bin subayı, üstünkörü bir incelemeyle ordudan kopar-

Köfte!

İzmir'in seyyar köftecileri, C.H.P. li İzmir milletvekili Necip Mirkelâmoğlu'na gönderdikleri bir mektupta belediyeyi şikâyet etmişler.

Mektup şöyle başlıyormuş:

«Muhterem meslektaşımız!»

İnsan bunu görünce «Allah Allah, diyor, İzmir köftecileri mebus mu? Politikacı mı? Yoksa toptan C.H.P. li mi?..»

Hayır, hiçbirisi değil... Mektubu okuyunca anlıyoruz ki, sayın milletvekili, seçilmeden önce seyyar köfteci imiş!

Hay köftehorlar hay!..

maya, emekliye ayırmaya ne hakları vardı?..

En az sekiz bin aileyi yüreğinden yaralayan bu işlem azmış gibi, se-lâhiyetsiz ellerini bir de Üniversiteye attılar: Yürz kırk yedi ilim adamı, ayıp ötesi fısıltılarla gizli gizli suçlandırılarak kürsülerinden kovalandı!

Gün görmüş İnönü, otuz yıl memleket idare etmiş C.H.P. bunun da dilsiz seyircisi oldu!

C.H.P., elliden altmışa kadar geçen on yıl içinde, nasıl ana muhalefet, İnönü nasıl baba lider olmadıysa, ihtilâl'den sonra da, kendisi gibi asker ocağından yetişmiş çocukla ma karşı da duygusuzluğun arzlarına bürünmüş, ana da olmuştur, baba da!

O büyük kafanın küçük hesapları nasıl bir sonuç verdi, görüyorsunuz: Üniforma 1, sırtlarından derileri yüzölçüsüne alınan nice ihtilâl emekçileri, şimdi A.P. kadrosunda C.H.P. nin karşısına dikilmiştir.

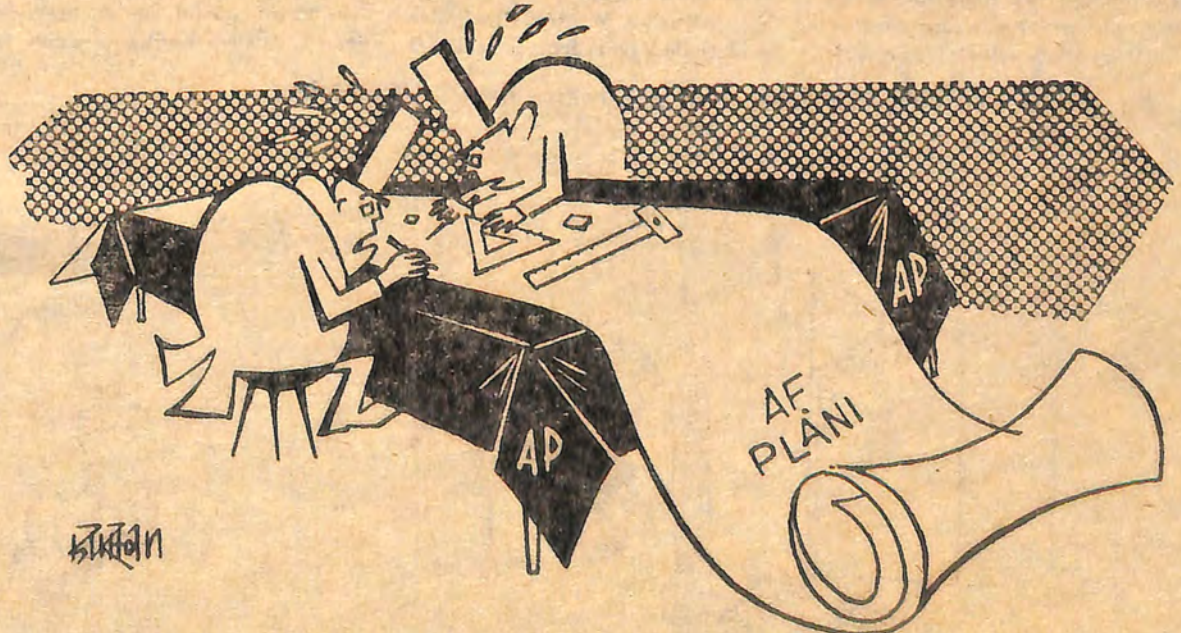
1946 dan sonra, kahvelerine, camilerine, mezarlarına kadar ikiye bölünen memleket, 27 Mayıs'ta yeniden kardeş birliğine, kardeş bütünlüğüne kavuşabilirdi. Bir jestle.. Bir küçük, ama candan, ama gönülden jestle: Yere serilen, yürekleri ezik, içleri yaralı, aldanmış, aldatılmış, sücsüz milyonlara el uzatarak...

Bu el, onlara değil, geçen on yılın hıncıyla, ihtilâl'in kulağına suçlu isimler fısıldamak için telefonlara uzandı!

«Baş düşünür, kalp bulur» derler... Büyük partimiz C.H.P. ye bir de kalbi olduğunu nasıl düşündürsek?..

Çektiklerimizin ikinci nedeni budur... Üçüncüsü de var!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Plânlı çalışma devrine girdik!

dümbüllü İSMAIL İLE Rauf Ulukut

— Merhaba İsmail efendi!

— Oooo, merhaba beyim.

— Nasılsınız?

— Allaha şükür! Siz nasılsınız?

— Hamdolsun, biz de geçinip gidiyoruz.

— Nereye yahu, daha şimdi geldin.

— Ne, nereye?

— Gidiyoruz, dedin de.

— Yok canım, bir yere gittiğimiz filân yok. Bu, lâfın gidişatı.

— Sorma birader gidişatı ben de beğenmiyorum. Bu kadar trafik i-şaretileri dururken, ne demeye ters yoldan gideriz.

— Ne trafiği, ne ters yolu Dümbüllü?

— Öyle ya yahu, Çemberlitaş'a gitmek için Divanyolu dururken Türbe'ye sapmağa ne lüzum var.

— Neyse bırakalım bunları da, biraz da havadan, sudan bahsedelim.

— Havadan bahsedelim ama, su ya dokunmuyalım. Rahmetli ananın bir sözü vardır. Suyu, sabuna dokunma, etliye sütlüye karışma diye. Ana sözüdür, dinlerim ben!

— Yani suya dokunursan ne olur?

— Aman beyim, ne olmaz ki? «Vay sen Belediyenin işine burnunu sokarsın ha» diye, bu sefer Belediye memurları Tiyatro rüsumunu arttırmaya filân kalkar. Neme lâzım...

— Yok devenin başı.

— Vallahi, devenin başı mı, tekenin sakalı mı, kedinin bıyığı mı, neyse ne, ben zülfiyara dokunacak lâflardan korkarım!

— Öyle ise ağzını hiç açmamanı icap edecek...

— Bak bunda haklısın. Geçen gün şöyle bir esniyeyim diye ağzımı açacak oldum, az daha takma dişlerimi bir acıkgöze kaptırıyordum!

— Hay Allah iyiliğini versin İs-

mail efendi, ne kadar da lâtifeyi seviyorsun...

— Sus... Hanımla aramı mı açacaksın benim?..

— O niye o?

— İşin içine lâtifeyi karıştırdın mı evde ağzımın tadı bozulur birader. Geçenlerde hanımın yanında biri «Lâtime de uğradı» dedi. Bizim hanım tutturdu: «Kim bu Lâtime?» diye. Matbaacı Lâtime olduğunu anlattıncaya kadar akla, karayı seçtim.

— Neyse bırakalım bunları da İsmail efendi, şimdiye kadar hayatıta en çok hayret ettiğin şey nedir,

Rauf Ulukut

Hem yazar, hem çizer, hem sahne sanatçısı Rauf Ulukut Akbaba yazı ailesine bir röportaj serisiyle katılıyor.

Bu seride, en sevdiğiniz tiyatro, sinema, ses sanatçılarımızın zarif ve neşeli konuşmalarını büyük bir zevk ile okuyacaksınız.

#

söyler misin bana?

— Söyliyeğim birader. Meselâ herkes İstanbul şehri için, güvenilmez,

kalles, ırz düşmanı, namus düşmanı bir şehirdir, der durur. Halbuki o gafillerin şu hakikatli göremelerine şaşar, dururum. Bu şehir nasıl namussuz olur, birader. Doğum, büyüdüm, öleceğim, «Kız Kulesi» hâlâ bekâretini muhafaza ediyor! Söyle dedikodu bile olsa bir gündün bir güne de «Kadın Kulesi» yahut «Dul Kulesi» diye bir lâkırdı işittiniz mi? Hâlâ herkesin ağzında «Kız Kulesi!»

— Bravo İsmail efendi. İstanbullu bir hemşehri olarak gerek siz, gerekse kendimi tebrik etmek isterim. Şimdi biraz da, sizin mesleğe ait hususlardan söz açalım. Allah size uzun ömür versin. Meselâ şu orta oyunu, Kavuklu Hamdi ve Küçük İsmail efendilerle, daha sonraları da birçok meşhur sanatçıların himmetiyle halkın yüzünü güldürmüş ve zamanımızda da tek temsilci olarak siz karşılarında bulmuştur. Ne dersiniz, şimdi yeni, yeni yetişenlere rastlıyor musunuz?

— Bilhassa akşam üzerleri çok oluyor. Vapurların kalkma saatleri oldu mu, tabanları kaldıran yetişiyor... Şaka bir tarafa, maalesef bu meslek de bizimle birlikte gidecek. Bugün, yarın bir gözümüzü kapadık mıydı «Aaaa İsmail efendi de gözünün birini kaybetmiş» diye bize yutturmacaya kalkarlar. Onun için iyisi mi dişimizi sıkıp dayanıyoruz.

— Sahi ne olacak?

— Ne, ne olacak?

— Siz giderseniz?

— Bana ne yahu?.. Onu alacaklarımız düşünün!

— Peki... Şu Vostok 4 e ne demeli?

— Korata dişini sık da beşe geç demeli. Elâlem nerdeyse ortayı bi-

lircek, tembelliğinden utan diy bir iyice haşlamalı. Ah bu zamane çocukları...

— Canım bu çocuk değil, Amerikalılarla Rusların feza yarışması için fırlattıkları gemi...

— Yahu ne demeye fırlatıyorlar mı. Hurda ise bize satsınlar.

— Efendim bu gemiler senin bildiğin gemilerden değil. Bunları bir taraftan Amerikalılar, diğer taraftan Ruslar öbür yıldızlara gitmek için havaya fırlatıyorlar.

— Allah akıl, fikir versin, dünyaya sığamadılar galiba. Pekli ama anıyamadığım birşey var. Ya sen karıştırıyorsun, yahut ben yanlış anlıyorum... Gemi fırlatılmaz, yitirirsin. Bir kere gemi fırlatılmaz, yitirirsin. Bu bilir... İkincisi: Tutuyorsun yıldızlara diye cümlemin sonuna bir táf oturtuyorsun. O zaman da fırlatılan gemi değil, uçak olması lâzım, bu da ikili...

— Ha bak İsmail efendi, havaya fırlatılan bu cisimlere feza gemisi, diyorlar.

— Hay Allah müstahakını versin. Öyle ya canım, keyiflerinin kâhyası mıyız? Canları ister, bu sefer de denizin dibinde uçak uçururlar!

— Anlaşılan bugünlerde sen hiç gazete okumuyorsun...

— Nasıl okuyayım birader. Mübarekleri sekiz sahife yaptılar. Bir tanesini okuyup bitirinceye kadar, aradan bir hafta geçiyor. Demek ki daha bu gemili gazetelere sıra gelmemiş!

— Neyse, bir gün sıra onlara da gelir inşallah!.. Maşallah işiniz yolunda, dünyalığınız yerinde!

— Allaha çok şükür dünyalığımız yerinde... Yalnız dünyalığımız yerindeyken, ahretten de bir ufak arsa-cık parselletsek fena mı olur yani? Malûm a dünya malı, dünyada kahr, derler. Hiç olmazsa ahrette de bir yerimiz olursa, çoluk çocuğumuz orada da namerde muhtaç etmeyiz!

— Yahu ne oluyorsunuz, bakıyorum sözü döndürüp dolaştırıp öteki tarafa intikal ettiriyorsunuz. Durun bakalım, daha siz çokook pabuç eskitirsiniz!

— Al hayırlı dostu da otur aşaya... Kunduracılarla ortaklık galiba! Ne demeye bana pabuç eskittiriyorsun? Ağzından tadı tuzu yerinde bir cümle dökülmez mi be Allahın kulu? Kuzum senin dilinin altında bir bakla var ama, ben daha henüz anıyamadım. Senin niyetin bana bir şeyler söyletmek.

— Merak etme, söyledim bile...

— Söyledin mi? İnşallah ters bir táf etmemişizdir. Pekli ama be müslüman, beni durup dururken konuşturmadan maksadın ne?

— Bizim işimiz bu...

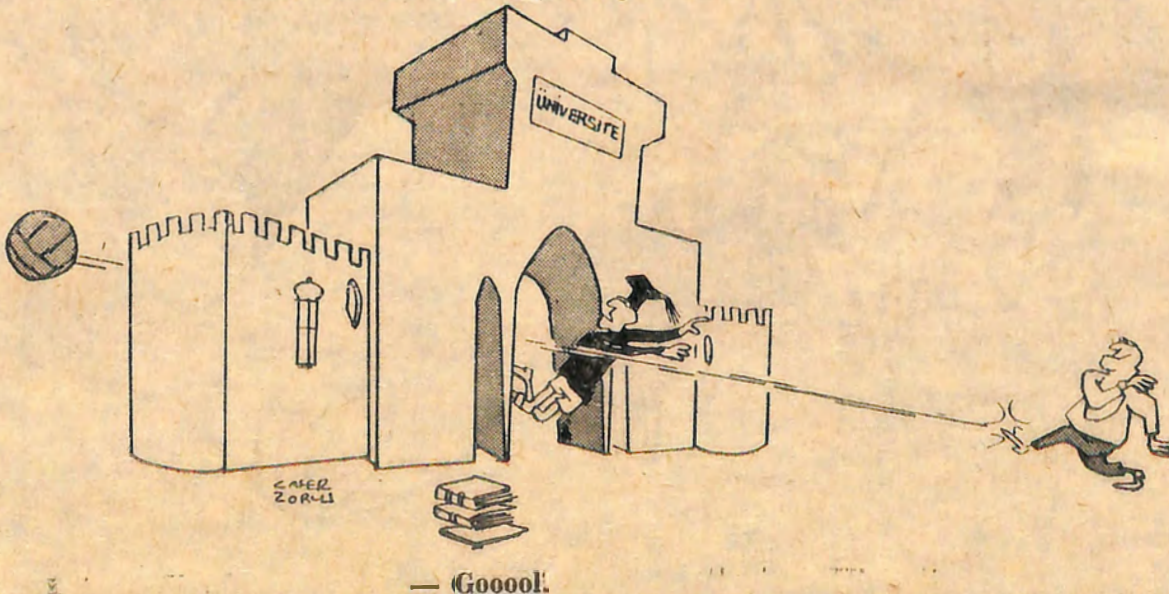
— İşin mi bu? Müstantik filân mısın?

— Hayır, gazeteciyim!

— Gazeteci mi?.. Eyvah, yandım desene...

— Neden yaniyorsun?..

— Eey, meşhur kelâmdır: «Keç derisinden post olmaz... Gazeteci den dost olmaaz!..»

— Gooooo!

Akbaba
Fadysen

Hosca kalmun!...

27 MAYIS Ruhu!

Adnan Veli

İlçe Başkanı o gün epl heyecanlandı. Telefonda konuşurken bile sesi titriyordu:

— Alö, santral... Niye bağlama-dın başkâtibi hâlâ?..

— Başkâtibi bağlıyorum, siz ce-vap vermiyorsunuz efendim...

— Yahu ben telefonun ucunda bekliyorum be..

— Buyurun öyleyse, konuşun e-fendim...

— Alö.. Kimsiniz, alö?..

— Beyefendi bendeniz Başkâtip Salih...

— Hah, iyi... Ben de İlçe Başka-nı Gayur... Nirdezin be Salih efendi?.. Gırk yılın bir başında, senden bir ırıcada bulunduk, ona da boş virdin besbelli. Hani hana bir nutuk yazacağdın?..

— Nutuk hazır beyefendi... Üç gecedir onun üstünde çalışıyorum zaten...

— Benim okuyacağım nutuk ha-zır mı şincik?..

— Hazır tabii efendim...

— Gardeşim madem nutuku ha-zır ittin, niye habar virmedin bu zahata gader?.. Ben bunu yarına-cak nasıl hecelerim de ondan son-ra da su gibi okurum?..

— Harflerini büyük büyük yaz-dım başkanım...

— Macüskül yerlerine de macüs-küllerü godun mu?..

— Koydum efendim... İsterseniz size bir defa okuyayım...

— Oku da, telefonda olmaz... Galk gel burıya beş dakkalığına...

— Şimdi mi geleyim efendim?..

— Helbette şincik... Vakit galdı mı ki?.. Yarın bu nutuk okuna-cak...

— Pekli öyleyse, geleyim efendim.

— Hadi, bekliyorum, gel...

Gayur bey telefonu kapadıktan sonra yüzünde bir gülümseme do-laştı. Adana'nın büyük tüccarların-dan fabrikatör Yaşar Baltutan'a kasabanın fahri hemşeriliği verilecek, bu sebeple bir tören yapılacak, Belediye Başkanının konuşmasın-dan sonra da İlçe Başkanı Gayur bey de bir nutuk söyleyecekti. İlçe başkanının okuyup yazmışlığı fazla olmadığı için, kendisine iyi bir nutuk hazırlamasını Başkâtip Sa-lih efendiden istemişti. Başkâtibin kaleminden bal damladığı, kasaba-da herkesin bildiği bir gerçektir. Hatta Kaymakamın gazetelere yol-ladığı tekiplerin hepsini Başkâtibi-n yazdığı bile söyleniyordu. O bakımdan Gayur bey, yarın yapıl-acak törende okuyacağı nutku ona hazırlamıştı. Eğer kendisi, nutku okurken bir falso yapmazsa, hele söyledikleri sözler bir de Anadolu A-fansına duyurulur, İlçe Başka-nının önümüzdeki seçimlerde me-bus olmaması için hiç bir sebep

kalmazdı. Kendini, ister istemez mebusluğun tatlı hayallerine kap-tırdı. Seçimleri kazandığı takdirde Ankara'ya gidip tekrar otomobille kasabaya döndüğü zaman, hem-se-rileri tarafından nasıl coşkun bir sevgiyle karşılanacağını hayal etti. Otomobilden inip çarşı içinde yü-rüme başladığı vakit, her zaman gördüğü, çok iyi tanıdığı dostları, ahbabları dükkânların önüne çıkıp kendisine selâm verecekler, o da başıyla onlara mukabele ederek ve gülümsüyerek çarşının bir baştan bir başa geçecekti. O akşam Belediye, yeni mebusun şerefine bir de ak-şam yemeği verecek, bu ziyafete belli başlı zenginler ve tüccarlar da çağırılacak, bu sayede Gayur bey onlarla sıkı fıkı iş münasebetlerine de girebilecekti.

Bu tatlı düşünceler içinde yuvar-lanıp giderken, odanın kapısı vu-ruldu. Gayur bey, sıçırarak ken-dine geldi:

— Buyur...

Odadan içeriye Başkâtip Salih efendi girdi. Gayur bey ayağa kalk-tı:

— Nirde galdın gardaşım?.. Me-rak ittim.. Buyur şöyle, otur ba-kalım...

Salih efendi ezile büzüle iskem-lelerden birine ilişti:

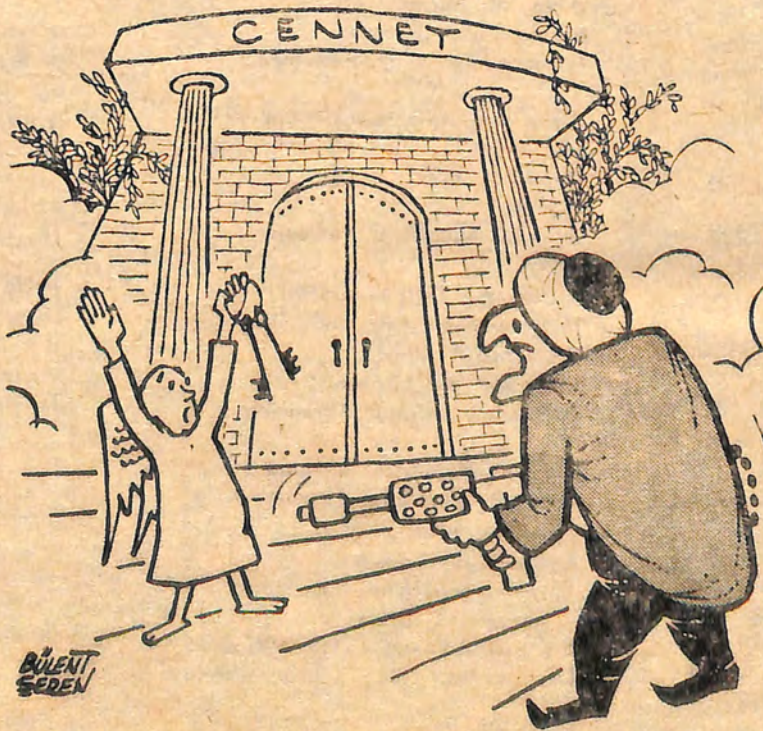
— Hazır ettim efendim, hepsi ha-zır...

— Haması olsun demiş idim, ha-ması goydun mu içine?..

— Biraz haması koydum, biraz siyasi koydum, biraz da iktisadi koydum.

— Yaşa Salih efendi gardaşım,

Gangster Needet Elmas kendini dine vermiş. (Gazeteler)

— Ver ulan şu cennetin anahtarlarını!

İçtimâî de goydun mu?..

— İçtimâisini az koydum, fakat ahlâkiyi epicene koydum...

— Öyleysen, ahlâkiyi biraz azalt, iktisadiyi çoğalt...

— Peki efendim... İsterseniz ben size bir defa okuyayım nutku, be-ğenmediğiniz yerler olursa, söyler-siniz, düzeltirim...

— Peki, oku... Emme ellerini, ga-fanı oynatmasını da aynı yap ki, onları ezberimde dutayım...

— Yapayım efendim... İkkin kür-siye çıktınız, başınızla ahaliyi bir defa selâmlarsınız...

— Orasını biliyoruz helbet... Sen de bizi eşşek sandın besbelli... Bun-ca zamandır particiyim ben... Aha-linin nasıl selâmlanacağını bilmem mi ki?..

— Estağfurullah... Bilirsiniz ama, bir defa söyliyeyim dedim.

— Sen selâmını bırak da okuma-sına bak...

— Okuyayım efendim.

«Çok sayın misafirlerimiz, muhte-rem dâvetlilerimiz, değerli arkadaş-larımı ve sevgili vatandaşlarımız...

Size bu gün bu kürsüden hitap ederken ne kadar heyecanlı ve iç-ten gelen duygularla dolu olduğum-u ifade ederek sözlerime başla-mak istiyorum. Burada, memleke-timizin büyük şahsiyetlerinden ve değerli iş adamlarından Sayın Yaşar Baltutan'a fahri hemşerilik pâ-yesi verilirken, bu fırsattan isti-fade ederek memleketimizin umumi

manzarasını çizmeyi de bir vicdan borcu biliyorum... Vicdan borçları, mutlaka yerine getirilmesi gereken borçlardır. Bunun yanında ahlâki borçlarımız da vardır elbet... Biz bu borçları her zaman ödemiye âmâde bulunmaktayız...

— Hişt, Salih efendi.. az dur.. O gader borçları garıştırma... Bu nut-ku Angara radyosu da okuyuvirir-se, Amerikan olsun, Afaman olsun «Bunların fazla borcu varmış» di-yerekten bize borç virmezler...

— Hayır, anlamadınız... Bu de-diklerim vicdan ve ahlâk borçlarıdır... Yani bunlar bonoya bağlan-maz...

— Olsun... Borcu garıştırma sen.

— Peki efendim, devam edeyim: «Özel teşebbüsün cennet haline getirdiği bu memleketimizde bü-yük fabrikatörlerimizden Yaşar Baltutan'a 27 Mayıs Devriminin prensipleri dahilinde fahri hemşerilik beratını sunarken ne kadar iftihar ettiğimizi anlatamam...»

— Dur Salih efendi. «İftihar» dir-ken, f yi eyicene belli ettin mi?

— Ettim.

— Hah... Çünküm ben onu yağ-mışlıkla intihar deydi okuyuverirsem, ayıp olur...

— F yi büyük yapayım beyim...

— Yap ya.. Oku bakalım.

— «Bu gün memleketimizin en önemlî dâvâlarından birisi de te-lefoncu sayın bayan Aytendir. Bu kıza, âmme vicdanı dahilinde ve 27 Mayıs ruhu içinde yuh deriz!..

— Yuh dirkene kaç dene u goy-dun?..

— Bir tane...

— Ben onu üç yapayım...

— Siz bilirshiz efendim?..

— Oku...

— «27 Mayıs ruhuna bağlı olarak gelişen ticaretimiz ve özel te-sebbüsümüz sayesinde Yaşar Baltutan gibi nice zenginlerimizin vatan sahunda büyük eserler yaratmasını ve fakir halkımızı yevmiye ile ça-ğıştırarak onların da geçimlerini sağlamasını candan dileriz. Halka hizmet hiçbir zaman akıldan çıkarıl-mamalıdır arkadaşlar. Bizim ze-â-ginlerimize, halka hizmet etmek için hükümet tarafından vazifelendiril-miş hemiyetli kimselerdir. Allah on-ları başımızdan eksik etmesin.. Ken-di evlerinden ve köylerinden, insan haklarına aykırı olarak sürülen a-gaların tekrar memleketlerine geri gönderilmeleri, 27 Mayıs prensiple-rinden kuvvet alarak gerçekleştiril-ceğimiz bir memleket derdidir. İn-sanlığın ızdırıp çekmemesi için ge-ce gündüz çalışan ve didinen bu a-

ğaların sürgün edilmesi 27 Mayıs ruhuna aykırı olup bunları biran önce memleketlerine yollamalıyız...»

— Dur Salih Efendi.. Sen bu 27 Mayıs çok kullandın..

— Ama beyfendi siz söylememiş miydiniz 27 Mayıs ağzımdan düşürmiyeyim diye?..

— Didim emme, ben esas başka düşünceyinen söyledim. Hani tetbirler ganunu diyerekten esgi demokraata karşı bir ganun var ya.. İşte o ganuna karşı bir perde olsun deyi öyle didim.. Genelbaşganlığın bir tamimi vardır bize.. Tamimde dir ki «Esgi Ednan Menderes ve saireyi sevip de onun hakkında konuşarak her türlü naneyi yiyenler ve ardından ağlayanlar, mütteyi umum tarafından yakalanmamak için 27 Mayıs ruhunu sevdiklerine dair lâflar idip, 27 Mayıs ruhuna sadık galararak, eski demokratları göklere bile çıkarmalarında hiçbir mahzur yoktur» deyi yazılıydı..

— Evet ama..

— Aması, maması yok bunun Salih efendi.. Ben o 27 leri 26 yapcem..

— Olmaz ki beyfendi..

— Canım niye olmasın?.. 27 yerine 26 demek, bir lümere farkeder. Sen temsil kaç lümere gömlek giyersin?..

— 39 beyfendi..

— Eh, 39 yerine 38 geysen ne olurmuş sanki?..

— Peki siz kaç numara gömlek giyiyorsunuz?..

— Ben de 39..

— Peki, şimdi size 39 numara gömlek yerine 29 numara gömlek giydirecek olurlarsa ne yaparsınız?..

— Boğulurum yahı..

— Hah işte, onu söylemek istiyordum.. Mayıs'taki o bir numara, gömlekteki on numaraya karşılıktır. 27 yi 26 yapmaya kalktınız mı, boyununuzun numarası da 39 dan 29 a iniverir..

— Yaniya 27 Mayıs'a dokunmıyalım mı?..

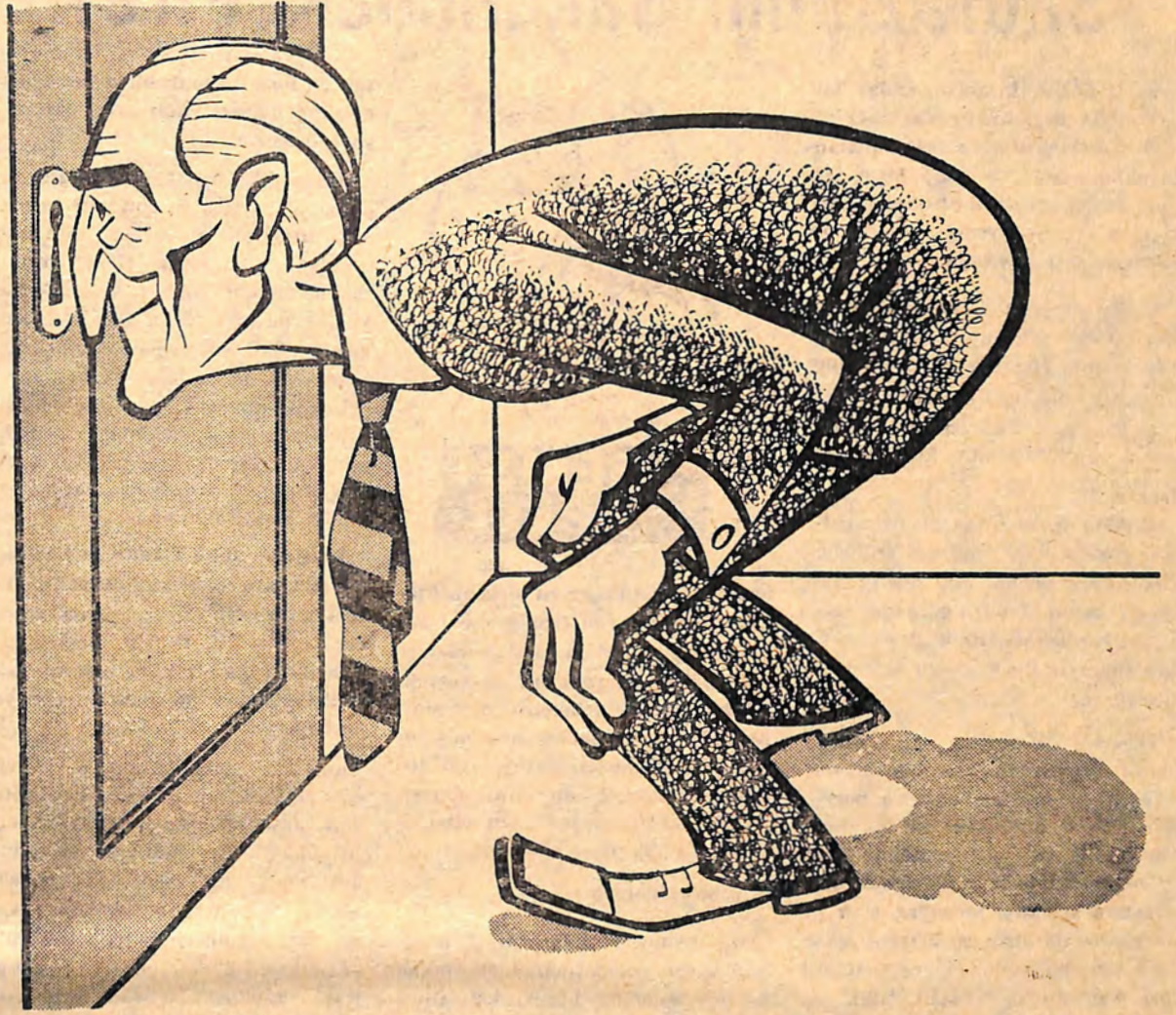
— Dokunmıyalım beyfendi.. Çünkü 27 Mayıs'tan zaten bir zarar gelmiyor. Şimdiki zamanda herkes «27 Mayıs'a bağlıyız» diye nârayı atıyor. Arkasından her halı da yiyor. 27 Mayıs'a lâkırdı söylemedikten sonra her şeye izin var..

— Peki öyleyse, 27 Mayıs galsın.. Üst yanını oku bakalım..

— «Morrison Şirketinin memleketimize ve işçi kardeşlerimize yaptığı büyük hizmetlere gelince.. Amerika gibi yerden kalkıp da buraya para getiren insan, şimdiye kadar görülmiş şey değildir. Türk işçisinde sadakat duygusunu uyandıran ve hizmet aşkını kamçılayan Amerikan şirketi...»

— Dur Salih efendi.. Amerikan şir-

YTP ile CKMP birleşmek için müzakereye başladılar.. (Gazeteler)

Bölükbaşı — Bakalım hangisi gelin, hangisi güvey olacak!

ketinin kamçısını çıkar oradan..

— Niye beyfendi?..

— Kamçı lâfını sevmedim ben..

— Beyfendi kamçıyı çıkaracağımıza başına 27 Mayıs ilâve ederiz, mesele kalmaz..

— Ha, o zaman olur.. Emme bu 27 Mayıs'tan da bıktım ben..

— Niçin beyfendi?..

— Öyle ya her lâfın başında 27 Mayıs..

— Beyfendi, siz hiç endişe etmeyiniz.. Bendeniz hepsini hesapladım. Ben 27 Mayıs dedikçe siz pireleniyorsunuz.. Ama dikkat buyurdunuzsa ben hiçbir zaman 27 Mayıs'tan bahsetmiyorum. 27 Mayıs ruhundan bahsediyorum. Yani 27 Mayıs sizlere ömür vefat ettiği için biz ancak onun ruhuyla aksata ediyoruz. Ârif olan bunu anlar beyfendi..

— Hay Allah senin iyiliğini versin Salih Efendi.. Bunu önceden ağınsana. Sen 27 Mayıs dedikçe benim yüreğim cız idiyor. Mevtânın ruhu disene şuna..

— Onu demiye getiriyorum zaten efendim..

— Şincik gel seni bir sefer alından öpeyim.. Bu melmekte senin gibi başkâtipler oldukça bu melmeket batmaz gardaşım.. Yarın ki nutuktan sonra ağşeme rakıyı bennen içcen, ağnadın mı?..

Artık mebusluk rüyalarının gerçekleşmemesi için ortada sebep kalmıyordu.

Adnan VELİ

Binalar!

Bina var betondan içi boş durur,
Bina var kerpiçten yüzü nurludur,
Bina var her yanı tilki yurdudur,
Bina var aslanlar yatar içinde!

Bina var yapmıştır kudret yapısın,
Bina var vermiştir Tanrı tapısın,
Bina var kimseler döğmez kapısın,
Bina var misafir tutar içinde!

Bina var varmadan işi yetilir,
Bina var gel gitle ömrü bitilir,
Bina var adamı yola getirir,
Bina var namusu satar içinde!

Bina var odası görmemiş erlik,
Bina var hiçbir gün bulunmaz dirlik,
Bina var yürekler kurmuştur birlik,
Bina var insanı yutar içinde!

Bina var dışardan güzel görülür,
Bina var içinde defter dürülür,
Bina var Tanrıya hesap verilir,
Bina var iğneler batar içinde!

Bina var SİRLİOĞLU korkar girmeye,
Bina var koşarlar bilgi dermeye,
Bina var gelirler postu sermeye,
Bina var deliller katar içinde!

SİRLİOĞLU

Sadrâzâmın Sakalındaki Pire!

PİRELER, insanlar kadar budala değildir. Fraklı, smokinli kart vücutlarda barınmaktan- sa onbeşindeki bir genç kızın jartiyer lâstiginde veya otuzundaki bir kadının sütyen kıvrımlarında kamp kurmayı tercih ederler.

Meğer pirelerin de aptalı varmış... Nasıl olmuşsa olmuş, bir tanesi Sadrâzâm Hazretlerinin sakalına musallat olmuştu. Bu önemli olaydan ilk önce Sadrâzâmın berberi, daha sonra berberin kalfaları haberdar oldu.

Belki bilirsiniz, belki bilmezsiniz gazetecilikte yabana atılmayacak kadar önemli bir düstur vardır: «Umum Müdürü gücendir, müsteşarı kızdır, nâzırlara boş ver, fakat sakın odacı ile aranı bozma!..» derler.

«Tasvir-i Tasayvur» Gazetesinin saray çevrelerinde çalışan önemli işler muhabiri, bu düstura harfiyen riayet ettiği için hiç kimsenin duymadığı en enteresan havadisleri herkesten önce o öğrenirdi. Sadrâzâmın sakalına musallat olan pireden de ilk defa bu açığız gazeteci haberdar oldu. Haberi berberin baş kalfasından almıştı. Diğer arkadaşlarını atlatmak için derhal telefona sarıldı, gazeteyi aradı:

— Şef!.. diye haykırdı nöbetçi arkadaşına. Beni en hararetili duyularla tebrik et!.. Çok enteresan bir havadis avladım: Dün akşamdanberi Sadrâzâm Hazretlerinin saka-

lında bir tahtakurusu dolaşmakta- dır. Haberi bana fısıldayanlar bunun bir pire olduğunu söylediler ama bu işte bir yanlışlık olsa gerek. Çünkü pireler atraksiyoner yaratılıştadır. Sakal telleri arasında bu hareketliliği gösteremezler.. Bu itibarla muhterem Sadrâzâm Hazretlerinin sakalını teşrif eden olsa olsa bir tahtakurusu olabilir!..

Nöbetçi muhabir:

— Aldanıyorsun azıms, diye cevap verdi arkadaşına. Senin tahtakurusu sandığın böcek, kanaatime göre bir akrep yavrusu olmalı. Bu işte mutlaka bir kasıt vardır, sen derhal bu ciheti araştır, ben de havadisli İstihbarat şefine bildireyim!.

İstihbarat Şefi, bir taraftan acele ile çayını yudumluyor, bir taraf-

tan da nöbetçi muhabirin masasına bıraktığı haberi yutarcasına okumaya çalışıyordu:

«Güvenilik kaynaklardan öğrendiğimize göre yaşı ve cinsiyeti henüz belli olmayan bir akrep, dün akşamdanberi Sadrâzâm Hazretlerinin sakalında dolaşmakta ve sakalın kılları çok sık olduğu için yakalanması mümkün olamamaktadır. Ne kasıtlı ve ne zaman sakala dühul eylediği bilinmeyen bu meçhul akrebin özgeçmişi hakkında gerekli tahkikatı yapmak üzere Emniyet teşkilâtının durumdan haberdar edildiği sanılmaktadır..»

Gazetenin bütün kadrosu bir anda masanın etrafına üşüvermişti. İstihbarat şefi, haber müsveddesini bir kenara itti. Derhal portatif yazı makinasına bir kâğıt takarak havadisli yeniden «formüle» etmeye başladı:

«İsminin açıklanmasını istemiyen kaynaklardan sızan haberlere göre dün akşamdanberi saray çevreleri çok önemli bir hâdisenin soruşturması ile meşgul bulunmaktadır. Sadrâzâm Hazretlerinin sakalının kuzey batı kesimlerinde çingiraklı bir yılanın büyük bir cüretle dolaştığı tesbit edilmiştir. Yılanın zehirli olup olmadığının tesbiti için (Çingiraklı Yılanlar Genel Müşavirliği) n den yetkili uzmanlar celbedilmiştir. Meselenin bir suikastle ilgisi olup olmadığı yapılan incelemeler sonunda anlaşılacaktır. Milli Emniyet Teşkilâtı ve sakal nöbetçileri muhte-

Talih kuşum!

Konmakta talih kuşları,
Hiç durmadan her gün başa!
Bekler benim talih kuşum:
Aksın yaşıım,
Düşün başım,
Bitsin isim,
Konsun leşe!

ORHAN SEYFİ ORHON

Orhan Seyfi Orhon, aruzla yepyeni şiirler yazdı. Bu birbirinden güzel şiirleri pek yakında «Kervan» isimli bir kitapta toplanmış bulacaksınız.

Talih Kuşum, size bu şiirlerden acı bir lezzet tattırıyor.

mel bir tehlikeye karşı gerekli tedbirleri almışlardır..»

İstihbarat Şefi yazıyı makinadan çıkarır çıkarmaz arkadaşlarının arasından sıyrıldı ve soluğu Yazışlıeri Müdürünün odasında aldı.

— Havadis çok mühim!.. diye atıldı. İsterseniz tamamlayıcı not ekleyelim, isterseniz bugünkü bu kadar verelim; geri kalan kısmı için de 2 nci baskı yaparız!..

Yazışlıeri Müdürü habere göz gezdirdikten sonra heyecanla yerinden fırladı:

— Bu düpedüz suikast!.. diye haykırdı. Çingiraklı yılan ne demek arkadaşlar, ejderha bu be, ejderha!.. Sekiz sütun üzerine sürmanşet çekelim 48 punto ile!.. Haberi diğer gazeteler belki de özel baskılarla vermeğe kalkışsınlar!.. Belki yarın akşam örfi idare ilân edilir, belki neşir yasağı konur.. Onun için ne yaparsak bu akşam yapmalı ve bu bomba havadisli ehemmiyetiyle mütenasip şekilde patlatmalıyız.. Makina dairesine haber verin!.. Baş mürettabi bana çağırın!.. Gazetenin ressamı derhal boyasını, fırçasını toplasın ve yanına bir de «Hayvanat Bilgisi» kitabı alarak acele bana gelsin, resimlemek lâzım bunu!.. Lâf değil, ejderha beyim, ejderha!..

★

Ertesi sabah Sadrâzâm Hazretleri herşeyden habersiz rahat yatağında horul horul uyurken sakalındaki minil minil pire kıllara tutunarak akrobatik ve demokratik oyunlar yapıyor.. Ve memleketin dört bucağına yayılmış bulunan «Tasvir-i Tasayvur» gazetesini, müvezziller yürekten gelen haykırışlarla satıyorlardı:

— Yazıyoooooor!.. Sadrâzâmın sakalındaki canavarı yazıyor!.. Sadrâzâm Hazretlerine yapılan suikastli yazıyoooooor!..

Şemsi BELLİ

Belediye seyyar satıcıların caddelerde dolaşmasına izin vermiyor (Gazeteler)

— Akşam simiti, ktır ktır!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Meclisten :

Sevgili okurlarım,

Size bugünlerin en önemli olayını, Meclisin açılışını anlatacağım... Asılsın mı asılmasın mı diye üç gün üç gece tartışması olmuştu ya... İşte o cümle, Meclistekilerin karşısına taze yaldızlı asılmıştı, tam başkının tepesine: **EGEMENLİK ULU-SUNDUR...**

Ne güzeldir taze yaldız... Hem de şimdi biraz donukluk veriyorlar, göz çıkarır tarafı kalmıyor, tath tath parlıyor!.. Egemenlik ulusundur, her gün gördüğünü insan kolay kolay unutmaz!.. Unutur mu?..

Çok tuhaf bir tesir bıraktı bende Meclisin açılışı... Bakan koltuklarının bakımlı, açık lâcivert marokeninde de, milletvekillerinin bakımsız (nedense) üstbaşlarında da bir «eskillik» bir eskime vardı. Bir zamanı geçmişlik!.. Beyaz perdede Marilyn Monroe'yu görsek «Aaa... Bu dünyada artık dıllı» diye içimizde nasıl bir yabancılık, bir kopmuşluk olursa o hissi duyuyordum toplantı salonunda...

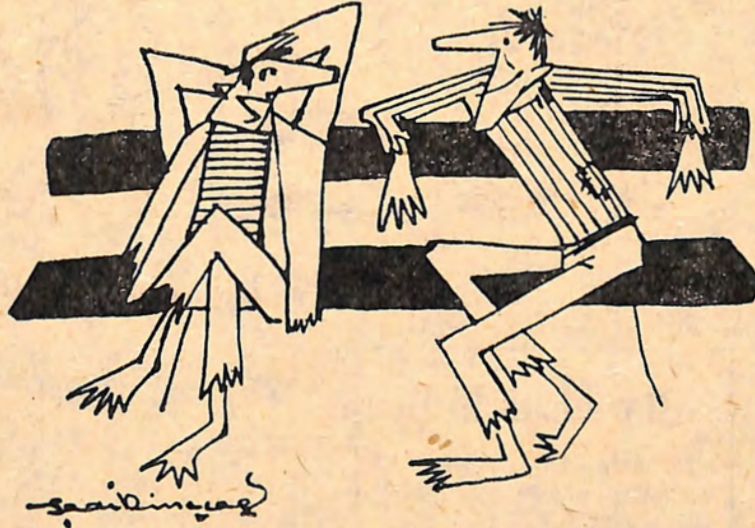
İsterseniz duygu dünyasına pek sapmıyalım, saygısızdır duygular, lütün şekilleri, şekilperestlikleri, yaldızlı yalanları siler süpürürler!..

Yüksek makamlar insanları ufaltıyor, şeklen... Şeklin ötesinden bahsetmiyelim!.. Ben Meclis başkanını o kadar ufak tefek hatırlamıyordum geçen senedenberi... Fragmanın siyahlığında kaçık kadar kalmıştı... Niye böyle küçülüyorlar?.. «Seneler» diyeceksiniz, «zaman»... Ben senelerin, zamanın insanları büyütmesini istardım!..

Bakanlar da birer zarif minyatür haline gelmişlerdi... Yusuf Azizoglu zaten hep öyledir.. Turan Feyzioğlu'nun yüzü çocuk yüzü kadar ufalmış. Ferit Melen keşke, incelip incelip hayalleşmenin sırrını hanımlara öğretebilse... Sahir Kurutluoglu da neden bu kadar eridiğini sevimli sevimli anlatsa... Gerçek şu ki... Gevşeklikten sıyrılmaya pek «yokuş» geliyor bizimkilere... Başka memleketlerde, çalışmaktan yataklara düşen bakan var mı bilmem... Bizimkiler biraz sıkıca çalıştılar mı evvelâ sinir sistemleri bozulur... Allah hanımlarına sabır ve kolaylık versin!..

Milletvekillerinde bir de... Bir «isteksizlik» vardı.

Sebebini sorduklarını «yeter dercede dinlenemedik» dediler, artık neyle yorulmuşlarsa... Neyle olacak?.. Vatandaşa sıkı sıkı hizmetle!.. Anadolu Klübünde (tabii Büyük-

— Ah, bir AF olsa!..
— Yaaa, ne güzel yerdik!

ada) sabahlamak kolay mı efendim?

En dinçleri gene «münferitliklerin» içinde rahat, Kasım Gülekti!.. Gülümser gülümser, açık griler içinde, «prensese» selâmları (Prensese Margaret'i hatırlayın, şööyle el kaldırışını) çakarak, sarsılmış... Bir anjine, İnönü'nün karşısına oturdu. prensese selâmları çakmağa devam ede ede... Onun kadar soğukkanlı olmak isterdim...

İnönü kendisini görmemezliğe geliyordu... Rahat bir görmemezlik vardır ki, karşısındakine «sen benim için düz bir divarsın» demektir o... Öyle değildi İnönü'nün görmemezliği!..

Meclis dopdoluydu, bir müddet sonra, gene milletvekilleri serin mermer koridorların «alabildiğini» ter-

cih etmeğe başladılar... «Şey efendim... Galiba, soğuk hava tertibatı işlemiyor» diye... Ah insan her «işlemiyeni» bu kadar kolaylıkla terkedebilecek olsa...

Biz basın'cılar sonuna kadar «işlemiyenini» içinde kaldık!..

« ÜLF » ...

Ülf mu, ülf mü sordum kendisine... Sözüünü kesemedim... Sahir Kurutluoglu durmadan bu cins kelimeler kullanıyordu...

Mangal üflercesine ağızdan çıkan «Ülfün» veya «üflün» anlamını bilen okurum varsa, söylesin. Sahir Kurutluoglu'ndan ricamız bu kadar «mangallık», «küllük» kelimeler kullanmaması Mecliste koridor sohbeterinde... ÜLF!..

Oh la la...

Müthiş sinirime dokunuyor Fransızların bu deyişini... «Oh la la»... Konuşmalarının başına sonuna bunu eklerler, ortasına bunu sıkıştırırlar. Yalnız lâkırdılarının değil, sükütlerinin da...

Bizim basın ataşemiz, Paris'teki, tabii Fransızca bilmez... Neden bilirsin?.. Pekâlâ bilmeden de gül gibi geçiniliyor!.. Bilmeden Paris'e Basın ataşesi diye gönderilmiş... İşin o tarafına direnmiyorum... Böyle direnmelerden çoktan geçtim, şu dar dünyada, şu geniîş memleketim... Ne geniîş oluyor tuttuklarına karşın... Takıldığım şu, ütüsüz pantolon, kravatsız gömleğin demokrasisini başarıyla iş başında bile (eğer onu iş başında bulursanız) güden Nihad Subaşı'ya, affedemediğim, Fransızlar gibi, bayram yokken, düğün yokken «Oh la la» yı basışı... Oh la la Nihad beycim!.. Sizi kılm gönderdi bilemem?.. Güle güle oturun Paris'te... Fakat dönüş ne zaman?..

Dönüş... Oh la la!.. Oh la la!.. Oh la la!.. Üç oh la la'ya değmez mi bu dönüş kelimesi?..

Talmayer ..

Hakkında son çıkan hikâye:

Talmayer bizde bir işçi gösterişinde seyirciler arasına katılmış. Biç kaç dakika sonra iri kıyım bir polis ensesine yapışmış:

«— Yürü, ha yürü» diye...

Talmayer dövişmiş:

«— Ben anti-komünistim...»

Polis:

«— Yürü» diye itelemiş, «komünistin antisini mi mahtisi mi ne cinsinden olursan ol, komünistsin ya!..»

Memnuniyet !

Kasım Gülek'e sorduk:

«— Yahu ne diye İnönü'nün taburunun dibinde oturuyorsunuz Mecliste?..»

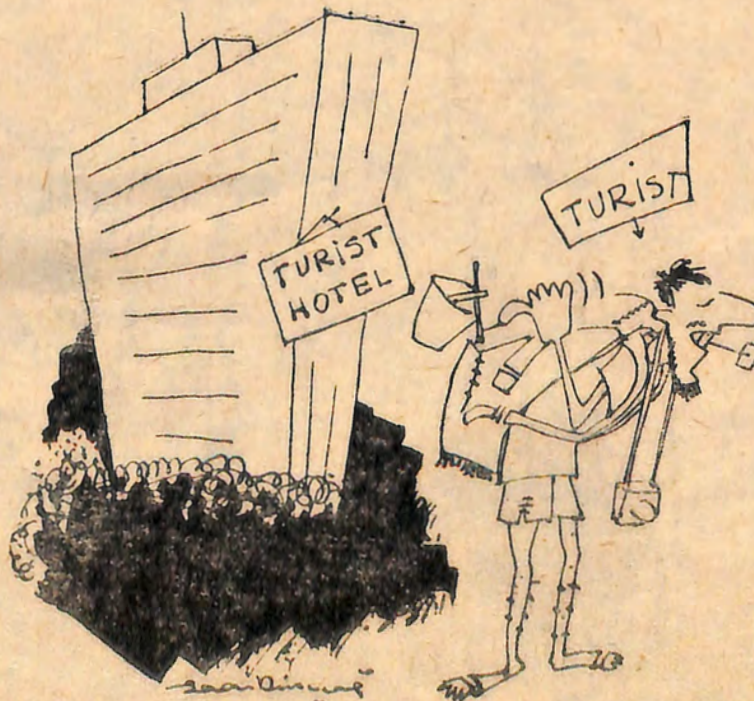
Ferah ve fütursuz bir omuz silkişiyile cevap verdi:

«— Ben yerimden memnunum... İnönü değilse...»

Gene ferah ve fütursuz omuzlarını silkti!..

Eminsucu..

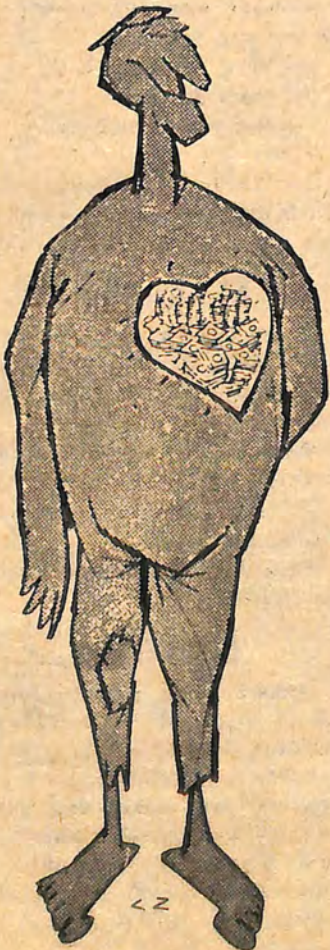
Ankara'nın en şiddetli Eminsucusu şu sırada eski Millî Birlikçi, temelli senatör Ahmed Yıldız'ın hanımı... Ne senatörlük istiyor kocası için, ne başka makam veya mansap, ille ve ille orduya dönmesini istiyor. Bilmem mümkün mü?.. Hele bir Eminsu'lar dönsün, hamfendicğim, belki Millî Birlikçilere de sıva gelir!

Şimşir tarak!

Yazısız!

Kalbi zengin adam!

— İstanbul'un taşı toprağı altın derlerdi de inanmazdım!

Bir İnsan ki !

Bir insan ki cahildir, ama cehaletinin farkında değildir... O, bir aptaldır.

Acımalıyız!

Bir insan ki cahildir ve cehaletinin farkındadır... O, basit bir kişidir.

Öğretmeliyiz!

Bir insan ki bilgilidir, ama bilgisinin farkında değildir... O, bir pısrıktır.

Uyandırmalıyız!

Bir insan ki, hem bilgili, hem de bilgisinden emindir, o tam insandır.

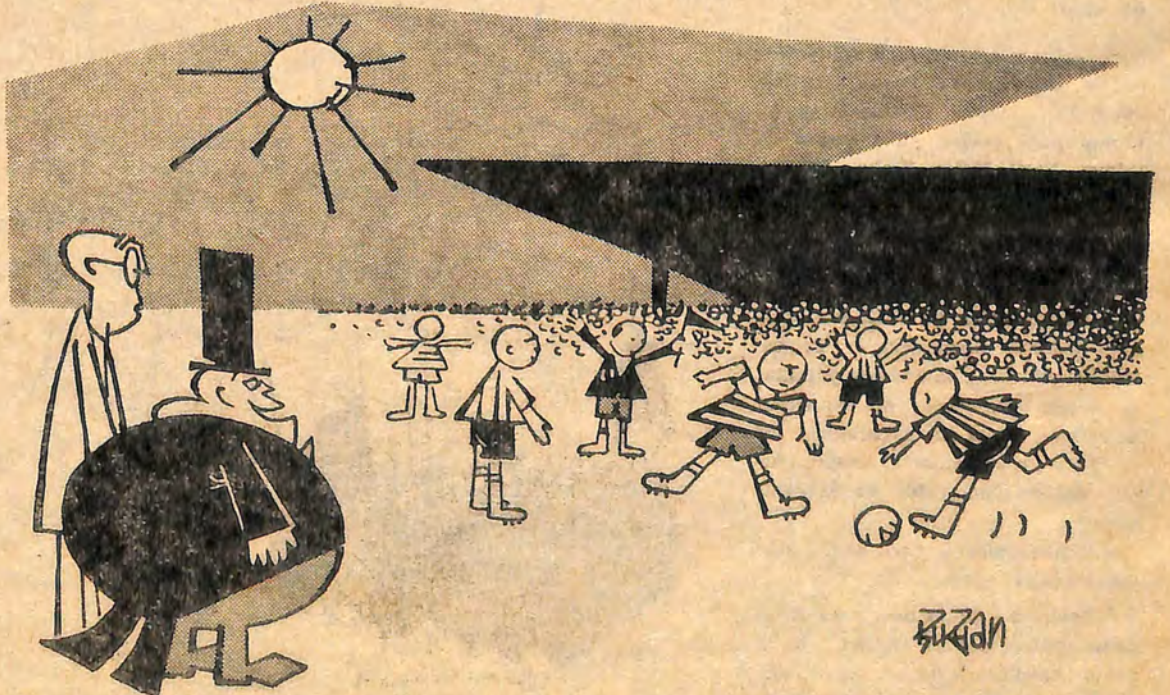
Örnek almalıyız!

Lady Burton

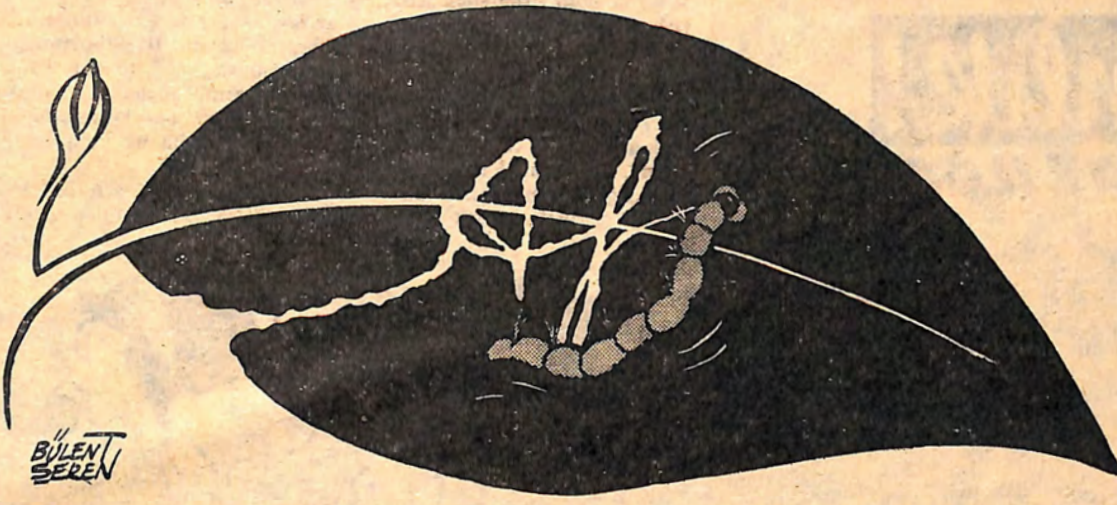
— Misafirlerimize plâj fıkraları anlatacağım da kocacığım!..

Sağır ve dilsizler futbol maçı yaptılar. (Gazeteler)

Muzır haşarat ziraatimizi baltalıyor. (Gazeteler)

Belediye sebze ve meyva fiatlarını tesbit etti. (Gazeteler)

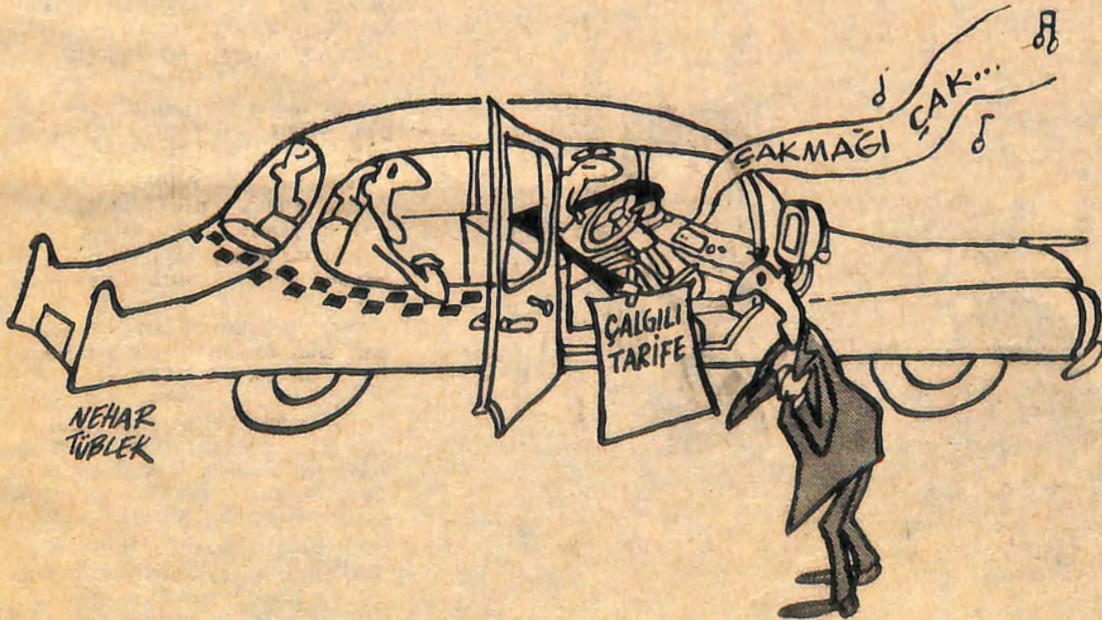

YAZISIZ!

— Kocam geliyor... Rica ederim denizde boğuşunuz!..

Pikaplı dolmuşlar fazla ücret istiyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAZISIZ!

HER YER Karanlık!

RIFAT ILGAZ

«Alo! Sami! Sami beyi arıyorum efendim!»

Bir kadın sesi... Soprano bir ses.. Olsa olsa Neclânın sesi... Hay Allah! Sırası mı şimdi. Ne diyeyim?.. «Alo!» diyorun, «Sami beyi mi arıyorsunuz?»

«Evet efendim, Sami beyi rica ediyorum!»

Mutlaka Neclâ bu! Ne diyeyim? «Yemeği birlikte yiyebilir miyiz?» diyecek herhalde. İyi ama ben Güner'e söz verdim. Ne yapmalı, nasıl çıkmalı işin içinden!

«Sami biraz önce çıktı efendim!» Ya Neclâ değilse... Sorayım adını bir biçimine getirip:

«Kimi aradı diyeyim, gelince?..» «O bilir kimin aradığını! Siz öyle söyleyin ona!»

Kapatması lazım değil mi? Kapatmıyor da... Konuşmayı biraz sürdürmek istiyor:

«Siz nereye gittiğini tahmin ediyorsunuz?» diye soruyor, «çok uzaklara mı?»

«Yok efendim, zannetmem! O kadar uzak olmasa gerek...» diyorum.

«Yani, dairede falan mı yoksa?» «Olabilir!»

«Belki de masasının başındadır!» Ne? Anladı mı yoksa!

«Hayır, hayır! Masası başında değil! Belki de yemekte!»

«Yani bu saatte? Saat onbirde, yemekte ha?»

«Olamaz mı?» «Olamaz! Bir memur istediği saatte gidemez yemeğe...»

«Sami gider, siz bilirsiniz Samiyi!»

«Bilirim, çok iyi bilirim! Onun dünyanın en aşağılık adamı olduğunu da bilirim!»

Kütt!.. Kapattı telefonu! Anladım demek... Herkesin kulağı benim gibi değil ya! Ah bu kulak! Müzikten boyuna bütünlemeye bırakan hocanın herhalde bir bildiği vardı. Ayıramıyorum, sesleri! Okulda da «do» ya, «re» den ayıramazdım. Bu iş yerlerindeki telefonların, faydadan fazla zararı var bir bakıma. Çalşıabilirsen, çalşı! Defterin yapraklarını çevirip duruyorum ama, boşuna... Niçin çeviriyorum, ne arıyorum, farkında değilim! Kulağımın ayırabildiği tek şey: Karşıdaki kadın mı, erkek mi... O kadar! Suç kulaklarımda mı, telefonlarda mı bilmem ama, karşıdan gelen sesi, tanıdık birine mal edemiyorum, gözümün önüne belli bir yüz getiremiyorum bir türlü.. Bu, belki de kafa düzenimin bozukluğundan ileri geliyor. Neden ileri gelirse gelsin, durum böyle işte! Karımın sesi bile telefonda yabancı bana..!

«Zırrrr!...»

Gene telefon! Yapışıyorum âlete:

«Burası Özel Saymanlık!»

Adımı da söylemem gerekir görgü kurallarına göre. Ama nerde bende öyle yürek!

Telefondaki ses, kim olduğumu sormadan, ben davramıyorum:

«Kimsiniz?»

«Sami beyi arıyorum!»

İ / Allah! Gene bir kadın sesi... Ama bu ses, herhalde biraz önceki ses değil... Bu, daha kalınca «Efendim!» diyorum, «Sami bir iş için bankaya kadar gitti!»

«Bırak alay!» diyor telefondaki

ses, «Sami sensin!»

Hayret! Deminki ses bu! Birden nasıl da değişiverdi. Yani Neclâ! Yediremedi biraz önce kendisini atlattığını... Verip veristirecek! Ne yapalım, katlanacağız artık... Yaptık bir eşeklik!.. Durakladığımı görünce daha da yüklenmeye başladım:

«Ne var saklıyacak! Sen değil misin be!»

Artık inkâr çok mânasız olur:

«Evet benim Neclâcığım! Bir şaka yapayım demiştim!.. Az önce...»

Telefondaki ses birden dikleşiverdi:

«Neclâ mı?» dedin, «Kıymış bu Neclâ!»

«Neclâ bırak alay! Bu sefer de sen mi başladın şakaya...»

«Ne şakası be, utanmaz herif! Teessüf ettim sana!.. Kütt!...»

Bana kızdığı zaman «utanmaz herif!» diyebilecek bir tek kadın var: Sevim! Baltayı öyle bir taş vurdum ki, bir daha hayatıma Sevim, diye bir kadın girmeyecek bu aptallığım yüzünden!.. Sevim!.. Benim ceylân gözlü Sevimim! Sana yüz tane Neclâ feda olsun! O altaya düşmüş lüfer vücut... o dalyan boy! Bütün bu salaklık, Güner'i yemeğe çağırmamla başladı. Sen kim, Güner'i yemeğe çağırma kim!.. Üç buçuk kuruş aylıkla, kalk da şuna buna ziyafet çek! Evet, seni Koçero'lar soymadı. Bu hovardalıktan battın sen!

«Zırrrr!...»

«Alo! Kimi arıyorsunuz?.. Burası Özel Saymanlık!»

«Sami beyi arıyorum, lütfen!..»

Artık kendimi saklamakta hiç mâna yok... Az önce telefon eden bu! Yani Sevim!.. Nasıl sesini de öyle titretiyor ki siniriden! Biliyorum, beni en fazla seven, Neclâdan çok Günerden çok bu Sevimdir. Ceylân gözlüm benim! Lüferim, dalyanım benim!

«Alo! Sevimciğim!.. Demin Nec-

lânın adını söyledimse...»

«Hangi Neclâ bu!»

«Canım senin sınıf arkadaşın Neclâ var ya!»

Nasıl olsa bir daha Neclâ beni arayacak değil... İyisi mi temiz bir boyayım da, Sevim'i olsun kaçırmıyayım:

«Hemen her gün bir vesileyle açıyor telefonu... Alo, Sami! Nasılsın? İyi misin?.. Eğer demin onun adını söyledimse, yılışık, sıyrık Nec-

«Siz Sami beyi mi arıyorsunuz!»

«Bırak numarayı canım! Sami sensin! Biraz önce...»

«Evet, biraz önce sendin telefondaki... anladım... Bak Sevimciğim! Senden sonra Neclâ telefon etti... O na son sözümü söyledim... Artık onunla selâmı sabahı kesmiş bulunuyorum... Bir daha ne kalimera, ne kalispera!..»

«Ne söylüyorsun sen be! Biraz önce elektrik idaresinden geldiler.

lânın yüzünden! Sırf bu yüzden!.. Onunla ne ilgilim olabilir?.. O mahalle kızı ile...»

Telefondaki ses birden edepsizleşiverdi:

«Pis herif!»

Ne? Pis herif mi? Gene mi bir falso oldu! Sevim değil miydi yoksa... Telefonda soluduğunu işitiyordum. Eğer karşısında olsam, geçirecek tırnaklarını gırtlığıma... Bu kadar sinirlenecek kadın, kim olabilir?..

«Alo!» diyorum, «Kimsiniz?..»

«Daha soruyorsun ha! Utanmaz herif! Köpek herif!»

Tamam... Tamaaam!.. Neclânın tâ kendisi bu... Kütt!..

Bak kepazeliğe hele! Neclâ ha! Yahu, bu kadınların sesleri neden bu kadar birbirine benziyor! Güzel kız, sporcu kız, boylu boslu kızdı ama... Hepsi o kadar işte... Oturup karşı karşıya danstan başka, sinemadan başka bir şeyden konuşamazsın! İyi oldu bir bakıma... Onunla bir pavyona gitsem danstan iflâhım kesiliyor, yaş da ilerledi ne kadar olsa... Güle güle Neclâcığım! Yolun da, talihin de açık olsun!

«Zırrrr!..»

Uzattıyorum elimi, ne yapayım!.. Bütün bu telefonlar bana felâket getirecek değil ya...

«Alo! Burası Özel Saymanlık!»

«Sami! Sensin değil mi?»

elektriği kestiler diyecektim... Sen bana Neclâlardan, Sevimlerden söz açıyorsun... Utanmaz herif. Elektrik parasını yatıracak halin yok, ağzında bir sürü kız dolaşıyor!»

Hemen toparlanıyorum:

«Karıcığım!» dedim, «Bunlar dairede çalışan kızlar... Öbür servislerden açıyorlar telefonu... Beni işletiyorlar... Ben telefondaki sesleri kolay kolay çıkaramıyorum da... Ya işte böyle! Kusuruma bakma. Sen de bilirsin ki benim kocan, o şifin-tılara metelik vermez! Elektrik parası mı?.. Sen hiç merak etme, kesememler. Bir telefon eder, açtırırım!..»

«Senin gibi nerede koca varsa Allah tez zamanda canını alsın!.. Ben annemlere gidiyorum, ister yatur elektrik parasını... İster kadınlarla ye, bitir! Umurunda değil... Kütt!..»

Telefonun kapanmasıyla, açılması bir oldu:

«Zırrrr!...»

Açıyorum:

«Burası Saymanlık!»

«Samanlık mı?»

«Hayır efendim, saymanlık. Özel Saymanlık!»

«İlk işittiğim daha doğru olsa gerek... Sen yakışsın öyle yerlere!»

Sevim bu! Başkası olamaz... Yediremedi. Ama hakkı da var hani ceylân gözlümün. Katlanırım onun her çilesine. Benim dalyan Sevimim, söyle!

«Senden zerre kadar erkeklik hay-siyeti yok!»

«Yoktur Sevimciğim! İşlerden serseme döndüm! Artık Neclâ diye bir kız yok hayatımda, anladım mı sevgilim!..»

«Kim var hayatında bundan sonra?»

«Sen varsın bir tanem! Sevimciğim, yalnız sen varsın, bunu iyi bil!»

«Kim var, kim var?»

«Sen, yalnız sen!»

«Kim yanı?»

Gene mi baltayı taş vurduk?.. Telefonda sinirli sinirli nefes almalar...

«Sen dünyanın en aşağılık adamı-sın! Dün akşam nerde buluşacak-tık seninle?»

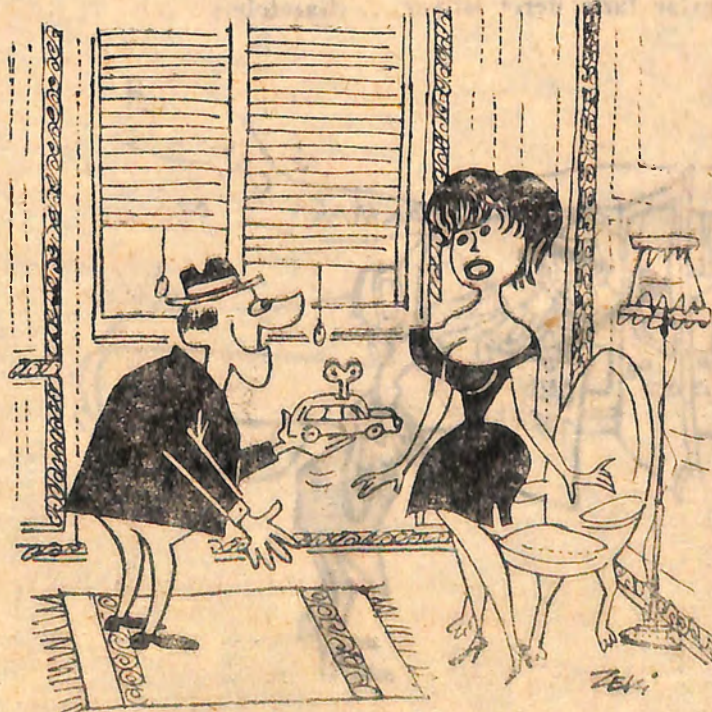
Yandım!

«Sen misin Leylâcığım! Affet beni! Birden ateşim yükseldi. Başım dönmeğe başladı. Doktor çağırttım. Çay, ıhlamur... Ancak kendime bu sabah gelebildim...»

«Yalan... Yalaaan!.. Bütün söylediklerine, söyleyeceklerine inanmıyorum artık... Kütt!..»

Haydi sana da uğurlar olsun Leylâcığım! Zaten sende gözüm varsa gözüm çıksın! Eğer zerre kadar göziim olsaydı söyleştüğümüz saatte Se-

...le Bebek Gazinosuna gitmezdim.

— Birşey değil güzelim, hele sen benimle evlen, ben sana Cadillac da alırım!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Uysal kızdın, sevimli kızdın ama, ne yapalım...

«Zırrrr!..»

«Alooo!..»

Ben sestem anlamam ama, telepatiyeye inanırım... Karşımdaki yüzde yüz Sevim... Bu ses kulağımda değil, taaa yüreğimin derinliklerinde titreşimlerini yapıyor...

«Sami, sensin değil mi?»

«Evet Sevim'ciğim benim! Başka kim olabilir?.. Şu anda Bebek Gazinosunda geçirdiğimiz o unutulmaz geceyi düşünüyorum! Ne idi o gece! Ay ışığı sanki Boğaz'ın sularına değil... Ruhumuza dökülüyordu şırl şırl, pırl pırl!..»

«Neler söylüyorsun sen be?.. Ben Güner! Yemeğe gelemediğimi söyleyecektim... Artık şunu da ekliyebilirim sözlerime: Bir daha hiç bir zaman da gelmeyeceğim! Sen bayağı bir kadın avcısından başka birşey değilsin. Gene Sevim'le Bebek Gazinolarında piyasa şarkıları dinlemeye gidebilirsin. Sana öyle bayağı kadınlar yakışır. Küttt!..»

Sana da uğurlar olsun Güner'ciğim. Hani karımın dediği yalan da değil. Üç buçuk kuruş aylıkla ben şuna buna ziyafet çekecek adam değilim. İyi oldu bir bakıma!

İyi oldu ama ben tek başıma mı yaşayacağım bundan sonra?.. Gidenlerin topuna birden uğurlar olsun! Hattâ karım da dahil... Ama Sevimsiz de yaşanır mı yeryüzünde? Canım Sevim'im! Canlı lüferim, dalyan boylum, ceylân gözlüm benim!

Ben aramalıyım Sevim'i bu sefer de. İşte telefon!

«Sevim'ciğim, bir tanem! O sıyrık Neclâ'nın yüzünden biliyorum çok kızdın bana!»

«Alo! Kimsin sen? Sami mi?.. Sami ha!..»

«Evet benim bir tanem! Dur bir dakika... Kapatma canım! Ben Neclâ'ya ağzının payını verdim. Bir daha Neclâ diye bir kız yok hayatımda... Rica ederim dinle beni! Yok Neclâ diye bir kız!»

«Bugüne kadar vardı demek?»

«Biliyorsun... Az önce olanları... Vardı ama...»

«Az önce olanları bilmiyorum ama, şimdi öğrendim! Senin ne sefil, ne bayağı bir adam olduğunu da öğrenmiş bulunuyorum artık! Neclâ ile ha?.. Benim tanıdığım, konuştuğum, elini sıkıdığım bir arkadaşımınla ha!.. Rezil!.. Küttt!..»

«Sevim... Sevim'ciğim! Bir tanem! Bırakma beni... Tek başıma yaşayamam ben! Sensiz yaşayamam!..»

O da gitti, Sevim de gitti. Bu sersemlik, bu küt kulaklık bendeyken nasıl olsa bu felâket gelecekti başıma! Teker teker beni bırakıp gideceklerdi nasıl olsa... Ah bu kulak! Bu içine kaynamış kurşunlar doldurulmuş kulak! Onun yüzünden değil mi bütün bunlar!

Sarışınlar, kumrallar, esmerler, beyaz tenliler, bronz vücutlular, dalyanlar, lüferler, selviler... Talihiniz açık olsun, güle güle!..

Bütün hayatım karardı.. Bütün istikbalim simsiyah!..

Bari bu gecenin masrafiyle gidip elektriği açtırayım!

Rıfat ILGAZ

MILLETLER GÜLÜYOR

Çinde !

George ve karısı tünele binmişler ve kalabalık sebebiyle birbirlerinden uzağa düşmüşlerdi. George kızıl saçlı güzel bir kadınla burun buruna idi ve ikisi de vaziyetten çok memnun görünüyorlardı. Karısı ise iki şişman madamın arasında kalmış ter döküyordu. Ne yazık ki bu durum çok sürmedi ve kızıl saçlı dilber ineceği istasyona geldiğini farkettiler. Ve tam dönüp inecekti ki birden yüzü değişti ve yaradana sığınıp George'a bir tokat asketti:

— Ben çimdik yiyecek kadınlardan değilim, bu size ders olsun mösyö! dedi ve indi.

George fena halde şaşırarak karısına döndü ve ona vaziyeti anlatmağa çalıştı:

— Karıcığım, vallahi her iki elim de cebimde idi, onu çimdiklemiş filân değilim!..

Karısı başını salladı:

— Elbette sevgilim; onu çimdikleyen bendim!

— Hiç sorma karıcığım, üstüme öyle bir ağırlık çöktü ki!..

Çare !

Amerikalı bir turist, Afrika'nın ortalarına kadar gelmişti. Fakat birden bir yamyam kabilesinin hücumuna uğradı; adamcağızı bağlayıp yamyam köyünün meydanına getirdiler ve bir yandan ateş yakıp kazanı hazırlamağa başladılar. Zavallı adamcağız için hiç ümit kalmamıştı. Birden aklına bir çare geldi ve başında nöbet bekleyen yamyamlara sordu:

— Reisiniz kim?..

Gösterdiler. Hemen yanına yaklaştı ve pantolonunu indirip karınını açtı ve iki sene evvel apandisit ameliyatı olduğu yeri gösterip:

— Bakın, dedi; beni sizden evvel komşu kabile esir etti ve reisleri buradan bir parça alıp yedi. Etimi hiç beğenmedi... Siz de beğenmeyeceksiniz eminim.

KADINLAR VE ERKEKLER

Bir erkek güzel bir kadının kendinde ne bulduğunu keşfettiği zaman onun hepsi harcanmıştır.

★

Jet uçakları artık o kadar hızlı gidiyorlar ki, hostesle tanışacak vakit kalmıyor.

★

Centlemen, karısı yanında olduğu halde dışarı çıkan kurtur.

Tek mahmuz !

Bir İskoçyalı yarış malzemesi satan bir mağazaya girdi ve bir tek mahmuz istedi. Dükkancı biraz şaşırarak sordu:

— Fakat ma'muz daima çift olarak alınır, siz ise tek alıyorsunuz; bu nasıl olur?

İskoçyalı güldü:

— Doğrusu çift mahmuz almak kadar müsriflik tasavvur edemem. Mahmuz ne işe yarar? Atı dürtüp koşturmağa öyle değil mi? Eee; ben bir tarafından dürtsem atın öbür yarısı koşmam diyecek değil ya!..

Çıplaklar Kampında

Geçenlerde ziyaret ettiği bir çıplaklar kampını anlatıyordu:

— Görseniz, herkes çınlıçplak, ama herkes.. Bana kapıyı açan uşak dahi çıplaktı!..

— Peki onun uşak olduğunu ne biliyorsunuz?

— Rica ederim; herhalde bir hizmetçi ile uşağı birbirinden ayırdedebilirim sanırım!

Hangisi?

Nişanlılar elele ormanda dolaşıyorlardı. Bir ara genç kız 1-çinli çekerek sordu:

— Sevgilim söyle bana, hangisini tercih edersin; Akıllı bir kadını mı yoksa güzel ve akılsız bir kadını mı?

Nişanlısı cevap verdi:

— Ne onu, ne de öbürünü sevgilim. Ben seni severim ve hepsi-ne tercih ederim biliyorsun!

İlk çıkan

İki mahkûm aynı hücreye konulmuşlardı. Tanıştılar ve biri diğerine sordu:

— Sen kaç seneye malikûmsun?

— On seneye; ya sen?..

— Beş seneye!

— Sen benden daha önce çıkacaksın demektir. O halde kapının yakınındaki yatağa sen yat!

— İmkânı yok genera'l'm, dans ederken madalyalarını göğsime değdikçe titriyorum!

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 39 —

Ayşe hanım, neşeli neşeli söyle-
nirken, arada bir de kaşları çatılı-
yor, diyordu ki:

— Benim derdim başka; delikan-
lıdaki süklüm püklümlük midemi
bulandırıyor. İş içinde başka iş ol-
masın, malûm a, zaman kötü; du-
rup dururken, adamdan kuşkulani-
verip göz hapsine alıyorlar... Cahil
çocuğun akır-ermez; maazallah bil-
miyerek, netamelilerden biriyle se-
lâmlaşır veyahut ahabap oluverir.
Hiç haberi olmadan peşini takibe
başlarlar. Yok firarilerden evrak al-
ıyor, yok sürgünlerle muhabere e-
diyor, yok falanca şehzadeye men-
sup diye damgayı vurup tukaka et-
tiler mi, çekiver kuyruğunu... İster
mişin, oğlanın başına böyle bir be-
lâ geldi de, kaşla göz arasında, sı-
vışıp soluğu burada aldı... İster mi-
sin yanımızda saklanacak, başımızı
da nare yakacak? İşte o zaman a-
yıkla pîrincin taşını...

Kanarya, bazan da fazla evham-
lıdır. Bana kalırsa bunlar hep boş
kuruntu. Zavallı gencin kimbilir ne
derdi var?

Bir komşu kızına mı gönül ver-
di?.. Bu yüzden, anasıyle babasıyle
arası mı açıldı? Yoksa parasız
mı kaldı nedir?

Her halde sebebini öğreneceğiz.

Necatüddin'in gelişine, ben kendi
hesabıma, çok memnun oldum. Ba-
kalım Ayşe hanım, Ebuzarif beye
bir defa çıtlatsın; hattâ daha iyisi,
benim dayımadem olduğunu söyle-
sin. Herif müsait bulunacak olursa,
Necatüddin'i salıvermiyeceğim; ya-
zı burada geçirsin. Hiç değilse, ara-
sıra, üç beş lâf eder, vakit geçirir-
im. Yalnız, boyama sakallının gar-
gariyle kulak şişirmeyeceğim ya...

14 Haziran

Vallahi şu bizim Kanarya'ya er-
miş diyeceğim.

Ebuzarif heyin, Necatüddin'i gör-
düğü zamanki memnuniyetini, neşe-
sini seyredeydiniz şaşardınız.

(Buyurun bakalım muhterem da-
yımadem, muazzez kuzenimiz!) di-
yerek ayakta göğüs kavuştura ka-
vuştura, yerle beraber temennah
etmeler; yeminler, antlarla baş se-
dire geçirip yanındaki sandalyeye
işlemeler; altın tabakayı önüne ko-
yup kibritleri kendi eliyle çakma-
lar...

O ne iltifatlar, o ne diller.

Ebuzarif boy, Beyrut'taki frer

mekteplerinden birine, bir aralık saçtığı liraları sayıp dökmeğe baş-
devam etmiş; çatra patra fransız-
cası var.

— Sizin gibi, lisanı fransevide
behrei kâmile olan bir gence hi-
tap edecek iktidarım yok; hataları-
mı affediniz! deyip fransızca görüş-
meler mi istersiniz?.. (Pardon mon
cher! Permettez mon bey!) diyerek,
sigarasından sigara yakmalar mı?..

— Vakıt geç, karnımız da tok;
emrediniz, yarın akşam bir alkol çe-
kelim... Sahi pardon, alafranga
gençler, arak istimal etmez. Size şa-
rap, şampanya tedarik ederim, kar-
şılıklı (à votre santé) yaparız! di-
ye cebindeki liraları şıkırdatmalar
mı?..

Gençlik demlerinden tutturdu.
Beyrut'ta ettiği hovardalıkları, Fran-
sız aktrislerine yağdırdığı napolyon-
ları, İtalyan artistlerine açtığı
şampanyaları, orkestra takımlarına

Bilmem hangi meşhur dansözün
çıplak göğsüne, tavlayı koyup, kar-
şındakileri kaput ettiği... Bilmem
hangi dilber madamın kucagında
poker çevirdiği... Bilmem hangi fet-
tan rakkasenin dizinin üstünde, bar-
but oynadığı...

Az kaldı bunalıyordum. Beş da-
kika daha duracak olsam oracıkta
bayılıverecektim. Hemen kendimi
dışarı attım; odama gidip kapıyı
sürmeledim.

Kanarya, yukarı kaçtığımı anlar
anlamaz, Ebuzarif beyin kulağına e-
ğilmiş, usulcacık:

— Malûm a, kadın kısmı biraz kıs-
kanç olur. Söylediğiniz madamları,
matmazelleri işidince... diye tuttu-
rurken, arsız herif, sevincinden hop-
lamağa, zıplamağa başlamamış mı?
Ayşe hanim, arap ağziyle bir tak-

lidini yapıyor, aman görmeyin:

— Eşşeklik bende, çifte teşditli
eşşek işbu Ebuzarif nam şahıs...
Bana semer vur, yular tak ya hem-
şire; sonra sırtıma bin; icabında a-
sılıp çek, sopayı yapıştır, tekmeyle
bas!..

Gülmeden yerlere serildik, kalbi-
miz katıldı.

15 Haziran

Necatüddin'de, katiyen bir sır
var. Görürsünüz, benim dediğim çı-
kacak: Muhakkak âşık, hem de çı-
lincasına...

İnsan birini sevdi mi, araya da
bazı müşküller girdi mi, kendini o-
yalamağa çalışır, kalbini avutmağa
uğraşır. Muvaffak olamaz, o baş-
ka..

İçini kemiren kemirmekte; ak-
lındaki yine çivilidir.

Necatüddin'de de aynı hal var.

Odada, yapayalnız, saatlerce kalı-
yoruz. Bazen o muammalı hal tama-
men üstünden geçiyor, zerre kadar
eseri kalmıyor. Gülüp söylüyor, şa-
kalaşıyor. Tam mânasiyle, tatlı, şen,
neşeli bir genç...

Ardından, hiç sebepsiz yere bir
tahavvül... Gözleri dalmış, ağzı ki-
litlemiş, benzi uçmuş.

Beş dakika evvelki delikanlı git-
miş, yerine bambaşka bir adam
gelmiş.

Bililtizam, kendimi şezlongun us-
tüne atarken, penyuvarımı kapamı-
yorum, eteklerimi çekmiorum Yan
gözle onu tetkik ediyorum... Daki-
kalar geçtiği halde hiç oralı değil;
engnere yürümüş gitmiş...

— Necat, bardağa iki yudum su
koy, yüreğimde bir helecan var! di-
ye seslenince, boş bulunmuş gibi
birden sığıyor; suyu getiriyor. Bar-
dağı uzatırken, bakışları tabifleş-
iyor, hattâ gözleri parlamaya başlı-
yor. Ben, göstimü iliklemeğe, diz-
lerimi kapamağa davranırken mani
bile oluyor; fakat... İşte dediğim
gibi, maksadı kendini oyalamak, i-
çindeki unutmak. İnsan bu kada-
rını da anlamaz mı?

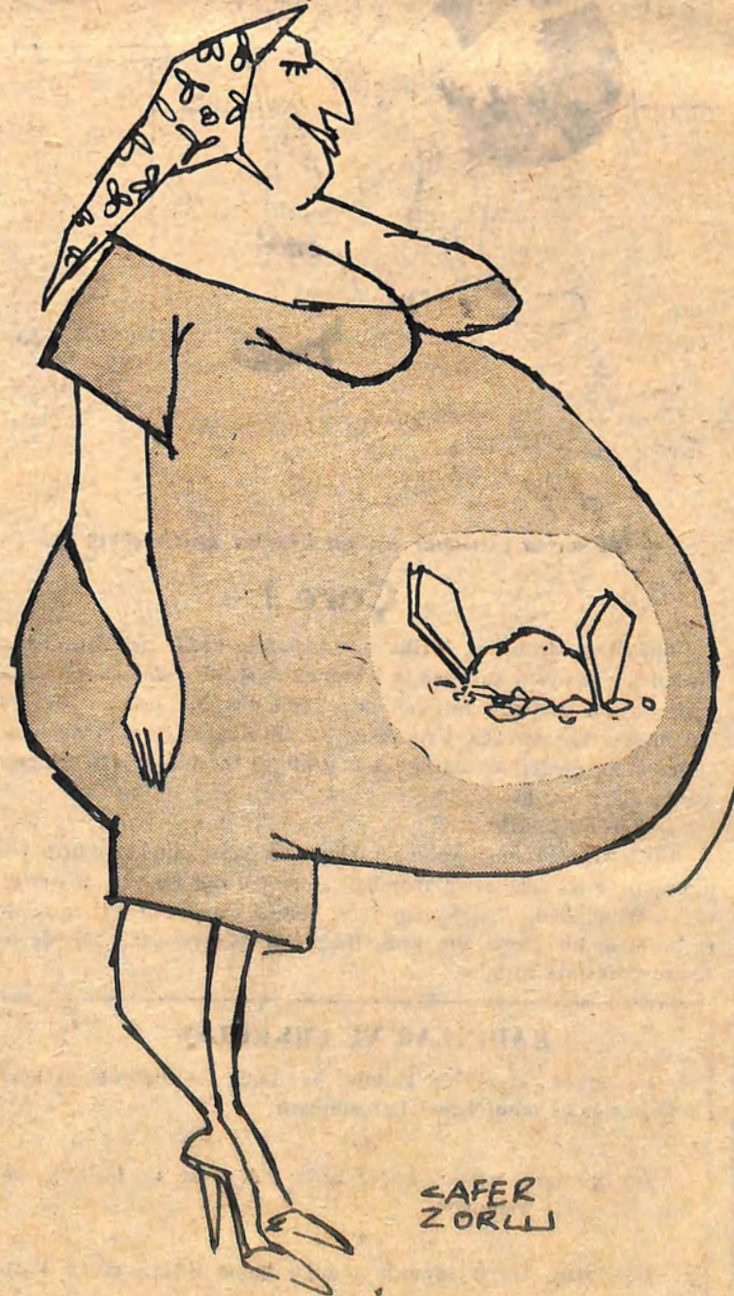
16 Haziran, pazartesi

O kadar uğraştım; kaç tane mah-
zur buldum, ne derece çocukluk o-
lacağımı söyledim; bir türlü Ebuzar-
rif beyi yola getirip vazgeçireme-
dim.

İllâ ki bu akşam, hep beraber,
Fenerbahçe'ye gidecekmiz; akşam
yemeğini orada yiyecekmiz.

Günlerden pazartesi olduğu için
Fener'e kimsecikler gelmezmiş, kim-
se bizi görmezmiş. Tek tük gelen
olsa bile, koca yerde, bizi kim ta-
niyacakmış?

(Devamı var)

SAFER
ZORLU

Doğumun tahdit edilmesi isteniyor. (Gazeteler)

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

BES

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 52 —

Barbara, «Şimdi küçük bir sütun yazıyorum.» dedi. «Güzellik hakkın da... Hiç okudun mu bilmem?»

«— Evet... Her zaman okuyorum.»

«— Alelade birşey ama benim için iyi bir fırsat bu. Mecmuada isminim çıkıyor, tabii daha da fazla para alıyorum.»

«— Kızın nasıl?»

Barbara, «Çok iyi.» dedi. «Fevkalade... Ya senin... Oğlun?»

«— O da iyi... Şimdi kendisi Nantucket'de... Sahilde küçük bir yer ki aladık.»

«— Ben de iznimi alınca buradan ilk kız arkadaşla oraya gitmeyi düşünüyordum. Genç bekârlarla tanışmak için ideal bir yermiş güya. Tabii bunu isteyenler için... Ne tuhaf değil mi, belki seninle orada karşılaşacaktık.»

Sidney, «Biz siz gençlerin olduğu tarafta değiliz.» diye cevap verdi. «Bizler, diğer yaşlı başlı adamlarla birlikte adanın diğer tarafında kalıyoruz.»

«— İyi öyleyse... Yoksa Nantucket'e gitmekten vaz geçecektim. «Sidney'e neden böyle aksi muamele ediyordu? Halbuki böyle yapmak istememişti ki... Fakat Sidney'i istiyor, ona kızıyor, ondan korkuyor, on yüzünden de ne yaptığını, ne söylediğini bilmiyordu.

Sidney onun son sözlerine aldırmadan, «Demin, tabii bunu isteyenler için, dedin.» diye mırıldandı.

«Sen gençlerle tanışmak istemiyor musun?»

Barbara zoraki bir neşeyle, «Tabii değil mi ya?» dedi. «Böyle birini tanıyor musun? Benimle tanıştırsana.»

«— Tanımıyorum... Ama bir soruşturayım.»

«— İyi olur.» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da pişman olmuştu Barbara. Sidney'e söylemek istedikleri bunlar değildi ki. «Sidney,» diye düşündü. «Yalvarırım, sözlerime aldırma.» Uzun bir sessizlik oldu. Barbara'ya saatler kadar uzun gelen bir sükût...

Nihayet Sidney, «İşten çıktıktan sonra benimle bir kokteyl içer misin diye soracaktım.» dedi. Fakat, «Sana o zaman Nantucket'den de bahsederim.» diye ilâve etmedi. Hiç bir şey söylemeden bekledi.

Barbara düşünüyordu. «Kâfi derecede kuvvetli miyim? Onu tekrar görmeğe dayanabilecek miyim? Genç adamı zorla kafasından uzaklaştırmıştı. Fakat şimdi o tanıdık ses her şeyi geri getirmişti: Çehresini, tebessümünü, anlayışlılığını... Hemen bürodan dışarıya koşmak, Sidney'in yanına gitmek istiyordu. Nihayet o da aynı lâkayt tonla, «İyi olur.» dedi.

«— Saat beşte seni oradan alırım.»

«— Olur.»

«— Seni görmeyi çok istiyorum.» Barbara da son derecede nazik

bir sesle cevap verdi. «Ben de öyle.»

Telefonu kapadıktan sonra ellerinin titrediğini farketti. Sigarasını bin güçlkle yakabildi.

Daha bir saat vardı, fakat bu Barbara'ya hiç geçmeyecekmiş gibi geldi. Tuvalete giderek yüzünü yıkadı, makyajını tazeledi. Fakat bu sadece on dakika sürmüştü. Tekrar odasına dönerek, eski mecmuaları okumağa çalıştı. Fakat bunu da yapamadı. O günü çalışamayacağını i-yice anlamıştı. Annesine telefon etti.

«— İşten sonra biriyle kokteyl içeceğim. Yemeğe gelip gelmiyeceğimi bilmiyorum. Onun için sen beni bekleme, yemeğini ye.»

Annesi, «A,» dedi. «Randevun mu var?»

«— Yok canım.. Bir iş konuşacağız.»

Annesi neşeyle, «Ya vah vah!» diye cevap verdi. Kabil olursa eğlenmene bak. Ben Hillary'e bakarım.»

Barbara, «Nem var benim?» diye düşünüyordu. «Bunu nasıl yapabiliyorum? Annesinin başına bir sürü iş yıkmış gibi geliyordu ona. Fakat bunun sebebinin kendi kendisini suçlu addetmesi olduğunu da biliyordu. Hillary'e mama yedirmek öyle mühim bir şey değildi. Mühim olan şeyin Sidney'le geçireceği saatler olduğunun farkındaydı. Kokteyl'den sonra adamla yemek yemeğe kalktığı takdirde vaziyet hiç de iyi olmayacaktı. «Bir kokteyl içer ondan sonra da eve dönerim,» diye düşündü. Fakat gözleri saatteydi, elleri buz gibi kesilmişti.

Beşi bir gece kapıdan çıktığı zaman Sidney onu beklemekteydi. A-

dam bir kenara çekilmiş, biraz da mahcup bir tavırla duruyordu. Barbara da birdenbire garip bir çekingenliğe kapıldı. Dönüp, koşarak kaçmak istiyordu. Sidney'i ilk defa kendinden emin olmayan bir halde görmekteydi.

Adam tebessüm ederek elini uzattı. «Merhaba.» Güneşten iyice yanmıştı Sidney. Gri saçları, yakışıklı, genç çehresiyle bir diplomata veya her gün gazetelerde maceralarından bahsedilen beynelmül çapkınlardan birine benziyordu. Sırtında siyah ham ipekten bir elbise vardı, eskisine nazaran da biraz za-yıflamış gibiydi. Genç kadına yaklaşarak kolundan hafifçe tuttu.

«— Çok hoşsun.» diyerek Barbara'yı kaldırımın kenarında bekleyen taksiye doğru götürdü.

«— Teşekkür ederim.»

Taksiye bindikten ve adam şoföre barın adresini verdikten sonra Barbara biraz rahatladı. Sidney pencereye doğru yaslanmış, dostane nazarlarla onu süzüyordu. «Seni şimdiye kadar gündüz hiç görmedim,» dedi.

«— Öyle.» Barbara, «Zaten birbirimizi fazla görmedik ki,» diye düşünüyordu. «Birbirimizi tanıyabiliriz bile. Bütün bu aylar müddetince ben bir fantaziye âşıktım.» Buna rağmen genç kadın dışarının farkında bile değildi, gözlerini Sidney'den alamıyordu.

Nihayet, «Bana telefon ettiğine memnun oldum,» dedi.

«— Sesimi duyunca telefonu kapayacağından korkuyordum.»

«— Hiç öyle şey yapar mıyım?»

(Devamı var)

SPOR ALBÜMÜ

Akbaba'nın ikinci albümü, yalnız spor karikatürleri vermekle kalmı-yacak, en sevdiğiniz yazarların spor hikâye ve fıkralarını da takdim edecektir.

Akbaba'nın hazırlanmakta olan ikinci albümü de, birincisi gibi 20 sahife ve 5 renkli olacaktır.

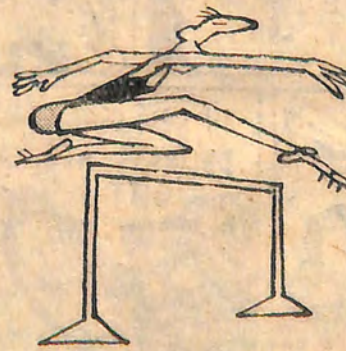
Bu albüm

Akbaba'nın hediyesidir, ayrıca para ile satılmaz.

Akbaba, sevgili okuyucularına yeni bir albüm hazırlıyor. Bu albüm:

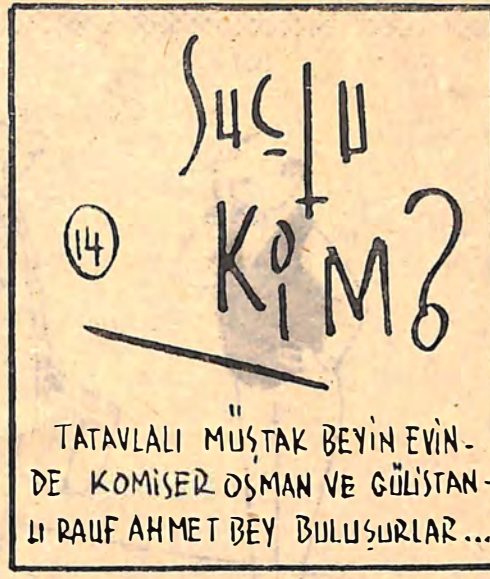
SPOR ALBÜMÜDÜR

Yeni albümümüzde en ünlü karikatürçülerimizin spor üstüne en güzel karikatür ve panoramalarını bulacaksınız.

SPOR ALBÜMÜMÜZÜ BEKLEYİNİZ!

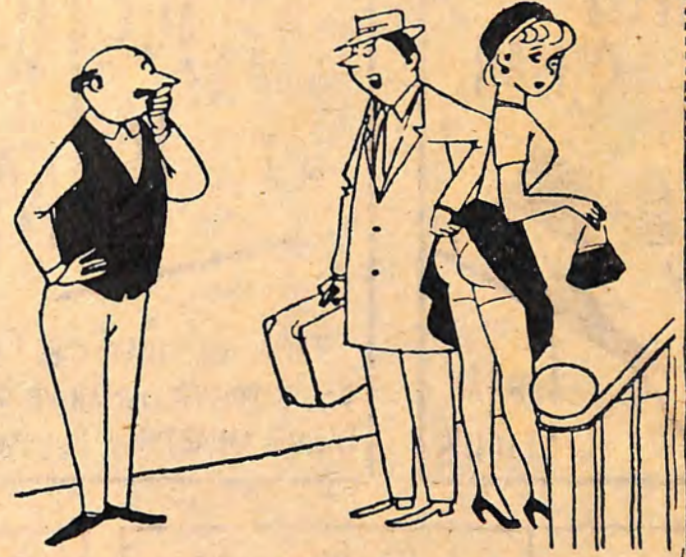

Dünya

Karikatürleri

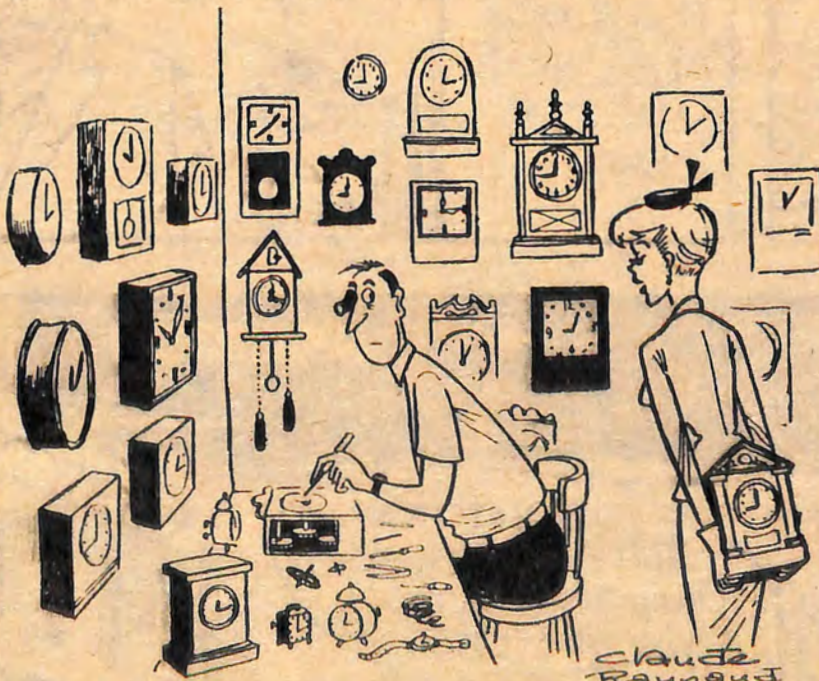
-OKUDUNUZ MU ?.. ETİN KİLOSU KIRK LİRA-
YA ÇIKMIŞ...
-AMAN BAŞKA YERDE SÖYLEME, SENİNLE
BUNUN İÇİN EVLENDİĞİMİ SANIRLAR!

-NE, OTELİNİZDE SİVRİSİNEK
YOK MU DEDİNİZ ?..

-GÖRDÜM AMCA: GÖZLERİ YEŞİL,
SAÇLARI SARI...

-RAHMETLİ AMCAMIZIN VASİYETNAMESİ AÇILDI...
SANA NE MİRAS BIRAKMIŞ, BİL BAKAYIM !.

-NEYE ELİNDE TABANCAYLA BEKLİYOR ?
-ERKEK SİNEK KONMASIN DİYE...

Gerçek ATATÜRK

Yazan :

General Faruk Güventürk

- Bu kitap, Atatürk'e inanmış, ona gönülden bağlı bir Türk generalinin eseridir.
- Bu kitapta, Atatürk'ü cephe cephe tanıyacaksınız: İhtilâlcî, İnkılâpçı, Tarihçi, Dileci Yapıcı, Kurucu, Başarıcı ve Büyük Asker Atatürk bütün özellikleriyle dile geliyor.

Satış yeri: AKAT YAYINEVİ

Ankara Cad. İstanbul — 428 sahife, 15 Lira.

AK — 151

**SONBAHAR
ÇEKİLİŞİNDE**

1 TALİHLİYE

100.000

LİRA

CEM'AN

250.000

**LİRALIK PARA
İKRAMİYELERİ**

**TÜRK
TİCARET
BANKASI**

SONPARA YATIRIM TARİHİ 29 EYLÜL

Reklamcılık — 3779-152

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

Gazete ve Dergiler için'de en Güvenilir Aracı

BASIN İLÂN KURUMU'DUR.

İSTANBUL GENEL MÜDÜRLÜK : Türkocağı caddesi No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 - 85

İSTANBUL ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Türkocağı Caddesi No. 1 Kat 3

ANKARA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Ulus İşhanı «E» bloku No. 41 Kat 2
Telefon : 10 58 17 - 10 57 87

İZMİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardeşali Han Tel: 23911

TELGRAF : BASINKURUMU

AĐANA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Abidinpaşa Cad. Remo İşhanı 46

BURSA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ESKİŞEHİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

KONYA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İstanbul Cad. Yusufaga Sok. Terzioğlu
pasajı No. 1

ZONGULDAK ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Amele Birliği Pasajı No. 15/16
Telefon : 2038

AKI OLA

DİLİ TUTULANLAR:
-MA..MA.. MAYOSU YOK GALİBA!..
-YO..YO..YO..YO..YO..YOOK!

-BEN SENİN İYİLİĞİN İÇİN SÖY-
LÜYÖRÜM: BÖYLE SEYLERE BA-
KARSA TANSTİYONUN YÜKSELİR!

-BEN BU KADAR GÜZEL MEHTAB
GÖRMEDİM !..
-BEN DE!

-KALEYİ ELLİ FRANKA SEY-
REDEBİLİRSİNİZ!

-BAYAN, BENİMLE EVE KADAR GELİRSENİZ
SİZE YIKADIĞIM ÇAMAŞIRLARIN, ÜTÜLEDİ-
ĞİM ELBİSELERİN, ESKİTTİĞİM ÖNLÜKLE-
RİN KOLEKSİYONUNU GÖSTERİRİM !..